

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

My Guarded
VALENTINE

HOPE PEAK VALENTINE'S DAY

LILY PRINCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Benim Korunan Sevgilim

Lily Prince

Contents

[Benim Korunan Sevgilim](#)

1. [Mitzi](#)
2. [Buck](#)
3. [Mitzi](#)
4. [Buck](#)
5. [Mitzi](#)
6. [Mitzi](#)
7. [Buck](#)
8. [Mitzi](#)
9. [Buck](#)
10. [Mitzi](#)
11. [Mitzi](#)
12. [Buck](#)
13. [Mitzi](#)
14. [Buck](#)
15. [Mitzi](#)

[Daha fazlasını okumak için kaydolun....](#)

[Serinin devamı...](#)

[Also by Lily Prince](#)

[Yazar Hakkında](#)

My Guarded Valentine

Hayallerimdeki adamla tanışmış olabilirim ama onun kalbi korunuyor.

Bir dağın yamacında mahvolmuşken Buck adında sakallı bir adam tarafından kurtarıldım. Sıradan bir dağ adamı gibi görünüyor ama içimde bir sır sakladığına dair bir his var. Önümüzdeki birkaç gün boyunca onunla sıkışıp kaldığım için, sırrını anlamaya çalışırken ona aşık olduğumu hissedebiliyorum.

Ta ki ona yakın biri karanlık gerçeği ortaya çıkarana kadar...Şimdi geleceğim ya da kalbim arasında bir seçim yapmak zorundayım.

Tropes

- münzevi milyarder
- kıvrımlı FMC

Bölüm 1

Mitzi

"M s. Kurtarıcılar, son zamanlarda yapay zeka meselesinin nasıl olduğunu biliyorsunuz ve dürüst olmak gerekirse, son birkaç makaleniz pek iyi *uyuşmadı*. Beni şaşırtmak için son bir şansın var. Eğer , bu konuda biraz daha çalışmanız gerekecek.

devam edin," dedi patronum Bay Saxon.

Ağzım açık kaldı. "Ne? Beni tehdit mi ediyorsun?"

Önüme bir kâğıt , "Bu sadece bir performans değerlendirmesi," dedi. "Burada peşine düşebileceğin olası hikâyelerin bir listesi var. Akıllıca bir seçim yap. İşiniz bu seçime bağlı."

Kâğıdı elime aldığımda omuzlarım çöktü. Zayıfça gülümsedim ve ağlamamaya çalıştım. "Sizi şaşırtmam için bana bir şans verdiğiniz için minnettarım efendim," dedim ayağa kalkarken.

Kapıyı açtığımda Bay Saxon, "İyi günler Bayan Saveers," dedi.

Kapı arkamdan kapandığında, masama doğru yürürken kapıyı ters çevirdim. Önümdeki gazeteyi tokatladım. Gazeteye şöyle bir göz attığımda, temel haberlere yer verdiğimizizi gördüm. O'Brien Industries'de bir gezinti, 'akıllara durgunluk veren bir apartman konsepti' olan bir mimarla röportaj ve birkaç tane daha. İş arkadaşım Nadia'nın masasına doğru eğildim.

"O'Brien Industries ne kadar uzakta?"

Nadia başını kaldırdı ve düşünürken gözlerini kıstı. "Birkaç saat uzaklıkta. Neden?"

"Görünüşe göre kovulmak üzereyim. Bu yüzden şirketin parasıyla bir seyahate çıkmak istiyorum."

Nadia suratını asarken içini çekti. "Yine de seni

kovamazlar!" Gözlerimi devirdim. "Suçu yapay zekaya at."

"Son zamanlarda gerçekten boktan hikayeler duyuyorsun. Bence bunu bilerek yaptılar. Beş yılınızı doldurmak üzeresiniz ve sonra sizi emekli etmek zorundalar. Bunun daha önce de olduğunu gördüm. Kıdem tazminatı ya da emeklilik ödemededen sizi işten çıkarmaya çalışıyorlar."

Ona bakarken yüzüm düştü. "Ne?" diye haykırdım.

Nadia yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Üçkâğıtçı pislikler ama faturaları ödüyorlar." El salladı. "Bu ekonomide ne yapabilirsin ki?"

İçimi çektim. "Tamam. O'Brien Industries'e gidip bir inceleme yapacağım."

"Peki, ne zaman?"

"Bilmiyorum. Bu hafta sonu yapacak bir şeyim yok. Bu hafta sonu. Gidip otel rezervasyonu yaptıracam sanırım."

"Bugün Sevgililer

Günü!" "Ne olmuş

yani?"

Nadia dramatik bir şekilde kıpırdandı. "Seni ağabeyimin arkadaşının kuzenine ayarlayacaktım ama! Duyduğuma göre seksi ve zenginmiş."

"Zengin bir adamla ilgilenmiyorum."

Parmaklarını salladı. "Yine de işsiz kalmak üzeresin. Bir şeker baba bulman gerekebilir."

Gözlerimi dramatik bir şekilde devirdim. "Ben bir aşk bağı istiyorum, şeker baba olayı değil."

"Ben öyle bir demedim ki!" Nadia cevap verdi. Kahkahası "Sevgililer Günü'nde yalnız kalacaksın" cümlesinin arasından sıyrıldı.

"V günü umurumda değil. Ama bu bir kart tatili." "Hiç eğlenceli değilsin!"

Ona bir barış işareti yaptım ve bilgisayarımda O'Brien Industries'i araştırmaya başladım. Yirmi yıl önce Connor O'Brien tarafından kurulmuş. Kardeşi ölene kadar günlük işlerle ilgilenmiş. Ondan sonra ortadan kaybolmuş. O zamandan beri hiçbir etkinlikte görülmemişti. O zamanlar yakışıklıydı, sinekkaydı traşlıydı falan. Connor onu bulduğunda yakışıklıydı. Kabarık siyah saçları, sinekkaydı tıraşı ve fotoğrafını çektiklerinde her zaman bilmiş bir gülümsemesi vardı. Kesinlikle iç çamaşırı düşkününü bir adamdı. Ara sıra partilere katılırdı ve ona playboy lakabını takarlardı. Şimdi nasıl görüldüğünü kim bilebilir? Yoksa yaşıyor muydu? Ya yaşıyorsa...

Gözlerim ekranda kısıldı. Zayıf hikayeler almaktan bıkmıştım. *Gerçek* bir gazeteci olmak istiyordum. Milyarderler her zaman bir şeylerin peşindeydi ya da paralarını saklıyorlardı. O'Brien dünyadaki *tek* iyi şirket olamaz.

Ama sosyal medyada bile *ciddi* bir şey çıkmadı. Lance ve Connor hakkında daha fazla makale buldukça aklım karışmaya başladı. İkisi de aynı araba kazasındaydı. Kardeşi Lance yerine Connor ölmüş olabilir miydi? Belki de bu olay tamamen örtbas edilmişti ve bu da hızlı bir şekilde ortadan kaybolmalarını açıklıyordu. Aşırı odaklanmış bir bulanıklık içinde, *Hakkımızda* sayfasından olabildiğince çok kişiye e-posta gönderdim. O'Brien Industries'e yapacağım yolculuk için tüm planları yaptım. Üç saatlik bir yolculuktu ve bazı küçük kasabalardan geçmem gerekecekti. O'Brien's'a giderken uğramak istediğim her kahve dükkânıyla yolculuğumu işaretlemeye çalıştım. Eğer uygun bir hikâye bulursam, bu benim yerime yapay zekâyı koymak istemeyen daha iyi bir şirkette gerçek bir kariyer başlatabilirdi.

Günün sonunda masamın önünde duran Nadia'ya baktım. Heyecanla masaya vurdum. O'Brien Industries'in tek kusurunu bulmuş olabilirdim. "Sanırım harika bir hikâyem olabilir. Bence çığır açıcı olabilir."

Nadia yüzünü buruşturdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ya O'Brien kazasında bir örtbas varsa? Onunla şirketinde buluşmaya çalışacağım. Kazadan sonra ortadan kaybolması şüpheli değil mi? Belki de yer değiştirmişlerdir!" Saçmaladım.

Nadia elindeki tabletle donakaldı. "Ne?" Nadia bana bakarken kaşları çatıldı. "Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

Tabletimi elime alıp ekrana dokundum. "Çok fazla kazı var. Orada bir şeyler dönüyor olmalı. Birkaç e-posta gönderdim. Onunla görüşmeme izin verene kadar rahatsız edeceğim. Bu kadar basit."

Yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Nadia tereddütle, "Buna inanmıyorum çünkü eminim daha iyi gazeteciler onu aramış ve bulamamışlardır," dedi. "Muhtemelen Aruba'da mai tais içiyordur. Senin kötü bir gazeteci olduğunu söylemiyorum. Senin için endişeleniyorum. Ve senin için güvenliği arayacaklar."

Zayıfça gülümsedim ve başka tarafa baktım. Bunalmış bir halde, dökülmek üzere olan gözyaşlarımı kırıştırdım. "İşten atılmamak için *harika* bir makaleye ihtiyaç duyan bir kızla hiç tanışmadılar. Benim buna ihtiyacım var."

"Seninle birlikte folyo şapka takmayacağım. Sadece dikkatli olmanı istiyorum. Seni seviyorum. Yine de son birkaç saatimi Connor O'Brien'i derinlemesine araştırarak geçirmedim. Belki bir şey bulmuştundur. Kimsenin görmediği bir model gördün. Sen iyisin ve bu yüzden seni kovmalarını istemiyorum." Nadia tabletini çantasına tıktırdı ve omuz silkti. "İyi şanslar o zaman. Ne zaman gidiyorsun?"

"Bu gece. Bir otel tuttum ve pahalı olmasını da sağladım. Eğer kovulursam, güzel birkaç gün geçireceğim."

Nadia bana acıyarak bakarken içini çekti. "Bir sonraki makalen ne zaman?"

"İki hafta. Ama çoğunu bir hafta içinde halletmem gerekiyor, anlıyor musun?"

Nadia çantasının askısıyla oynarken başını salladı. "Yağın değiştirdin mi? Birkaç hafta önce bu konuda şikâyet etmiştin. Annem her zaman uzun yolculuklardan önce arabayı kontrol ettirmeni söylerdi."

Elimi salladım. " yok!" Yalan söyledim.

Nadia'nın kaşları çatılırken bana endişeli bir bakış attı. "Peki, iyi şanslar!" Nadia haykırdı. "Otele vardığında bana mesaj falan at."

"Teşekkürler!" Eşyalarımı alırken söyledim. Masadan uzaklaşırken duraksadım. Başımı salladım ve kişisel eşyalarımı topladım. Bu makaleyi yazmak benim son şansımdı. Eğer başarısız olursam, geri dönmek istemiyordum. Dünyadaki en kötü utanç yürüyüşü gibi olurdu. En azından tek gecelik bir ilişki orgazmla bitebilirdi. Kovulmak, kayganlaştırıcı olmadan götten sikilmek gibi olurdu. Hayır, teşekkür ederim. Çantamı omzuma attım ve çıktım.

Bölüm 2

Buck

"W "Çocuklar, eve dönme vaktim geldi," dedim ayağa kalkarken.
"Sonra görüşürüz Buck," dedi buralılardan biri, Jim. Son birkaç yıldır kart ve dart oynamak için buluşuyoruz. Bilmiyorlardı. Mitch ya da Curtis gibi geçmişim yoktu ama onlar iyi ve dürüst adamlardı. "Bir dahaki sefere seni dartta yenerim."

Güldüm. "Sana iyi şanslar."

Ben dışarı çıktığımda birkaç kişi daha çıkıyordu. Kamyonetime doğru yürüdüm ve koltuğa kaydım. Soğuk hava kar kokusuyla doluydu. Son kar yağışının son kalıntıları şehrin ve dağın her köşesinden görünüyordu. Yılın bu zamanlarını severdim. Başkaları soğuktan ve kardan şikayet edebilir ama benim en sevdiğim zamanlardı. Kamyonetim dağa tırmanırken, en sevdiğim rock müziğini çalmak için radyoya dokundum. Gürültülü çığlıklar aracın içini doldururken bas sesleri vücudumda gümbürdüyordu. Gece mükemmel olmak üzere şekilleniyordu. Yolun ortasında beliren bir figür beni ürküttü. Küçük yolda siyah buz olmadığı için şükrederek durdum. Araçtan atladım ve kadına doğru koştum.

"Burada ne işin var senin?!" Çığlık attım.

Tombul kadın arkasını döndü, eliyle ince *ceketini* vücuduna daha sıkı bastırdı. Telefonunu başının üzerinde salladı. "Merhaba. Kusura bakmayın! Sinyal bulmaya çalışıyorum. Arabam birkaç metre geride bozuldu ve bu küçük tepenin yardımcı olabileceğini düşündüm."

Güldüm. "Dağın bu kısmında hizmet bulamazsın. Ne giyiyorsun sen? Yakında kar yağacak."

Gökyüzüne baktı. "Ben hiçbir şey görmüyorum."

Gözlerimi devirdim. "Başlamak üzere. Kasabada arabayı tamir edebilecek bir adam var. Geç oldu. Onu sabah arayamayız. Yeni doğmuş bir bebeği var ve bu saatte ararsam kocası beni öldürür."

"Senin adamın mı?" diye sordu hafif bir ses tonuyla. Gülümsemesini elinin arkasına saklamaya çalıştı.

"Bir arkadaşım. Benim için her şeyi tamir eder. Son birkaç yıldır çok zor günler geçirdi ve bir bebeği var. Ne zaman ona daha fazla iş gönderebilsem, ona gönderiyorum. Araban nerede? Bu gece benimle kalabilirsin."

"Peki ya diğer tamirciler?"

"Küçük bir kasaba. Fazla tamirci yok. Adamım resmi olarak tamirci değil. Artı, kar . Tek bir çekici kamyon şirketi var, o da baba-oğuldan oluşuyor ve şehir ilk başta küçük yolları görmezden geldiği için tüm kamyonlarını kar küreme araçlarıyla hazırlıyor olacak. Daha büyük kasabalardan birini arayabiliriz ama bu daha uzun sürer."

Yabancı, ayağını yere vururken başını geriye doğru yuvarladı. "Bunun için zamanım yok. Ayrıca, ya bir çeşit katilseniz?"

Omuz silktim. "Bu soğukta en yakın yere kadar birkaç mil yürümek ister misin? Bu havaya uygun giyinmemişsin."

Suratını astı ve kollarını kavuşturdu. Tatlı göğüslerini nasıl birbirine bastırdığına bakmaktan kendimi alamadım. Başımı salladım ve kamyonetime doğru yürüdüm. "Kamyonetime içi çok daha sıcak."

Oflayıp puflayarak kamyonetime doğru yürüdü. Kamyonetime bindiğinde sırttım. "Tamam. Ama benden faydalanmak yok. Bir iş için geçiyorum."

Ellerimi kaldırdım ve güldüm. "Eşyalarını getirmemi ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi daha nazik bir ses tonuyla. "Özür dilerim. Stresliyim. Adım Mitzi."

"Adını sevdim. Çok şirin, tıpkı senin gibi."

Bana arkasını döndü. "Eşyalarımı senin kamyonetinle almam çok uzun sürmez. Sanırım birkaç yıl önce arabamı fark etmedin?"

"Hayır. Düşüncelere dalmışım. Özür dilerim. Yine de neredeyse seni öldürüyordum. Karanlıkta virajlı bir tepenin üzerinde durmak aptalca bir hareketti."

Arabayı yavaşça geri vitese taktım ve geri geri gittim. Neyse ki bu yolları o kadar iyi biliyordum ki neredeyse gözüm kapalı sürebilirdim. Her viraj ve vadi zihnime kazınmıştı; onları avucumun içi gibi iyi biliyordum. Arabasını bulmam uzun sürmedi. Dışarı çıktım ve arka koltuktan bavulunu aldım.

Mitzi kapıyı açtı ve bağırdı, "Hey, sırt çantama ihtiyacım var! Ön koltuk."
Alırken onu selamladım. "Aldım."

"Sen en iyisisin!" diye bağırdı kapıyı kapatırken. Eşyalarını kamyonetin kasasına bıraktıktan sonra sendeleyerek sürücü koltuğuna geri döndüm. Arabayı çalıştırdığımda gökyüzünden bir kar tanesi düştü. Onu işaret ettim.

"Sana kar yağacağını söylemiştim," dedim evime doğru giderken.

"Ah, kullanırken radyoda bunu söylediklerini duymadım!" "Sen dağlardasın, aşkım. Bazen kar yağar."

"Otuz dakika uzaklıkta bir otelde yer ayırttım," diye dudak büktü.

"Sanırım bunu kaçıracaksın. Umarım özel biriyle buluşmuyordun. Adamım iyi ama ne kadar kötü olduğuna bağlı olarak birkaç gün sürecek."

Mitzi inledi. "Şimdi işimi kaybedeceğim. Gidip birkaç kişiyle görüşmem gerekiyordu."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bana aptalca bir ultimatoma verildi. Ya iyi bir makale yaz ya da kovul," diye mırıldandı. "Bir fikrim vardı ama günler sürecekse..."

"Burası benim evim," diye cevap verdim. Kamyonetimi verandanın yanına park ettim. "İçerisi güzel ve sıcak. Ben Buck, bu arada."

Kamyonetten çıkarken kıkırdamalarını duyabiliyordum. Kamyonetin etrafında dolaştım, yataktan eşyalarını aldım. Ön verandaya doğru yürüdü ve bekledi. "Onları ben de alabilirdim."

Onları verandaya koyarken omuz silktim. "Onları almazsam bir centilmen olamam." Kapının kilidini çevirerek açtım. Birinci kattaki odaları işaret etmeye başladım. "Mutfak, oturma odası, şu küçük merdivenin yukarısı, ofisim, kalacağın oda, benim odam." Merdivenleri hızla çıktım ve kapıyı gösterdim. "Koridorun sonunda banyon var."

Ona doğru dönmeden önce eşyalarını odasına yerleştirdim. Artık içeride olduğumuza göre ona iyice bakabilirdim. Uzun boylu ve her yeri kalındı. Dar bir tayt ve bol bir tişört giymişti. Dağınık bir topuzla geriye doğru topladığı kahverengi saçları, pembe uçları ışığı yakalayıp boynunu gıcıklayan saç tellerine sahipti. Gözleri zümrüt yeşiliydi, göz bebeklerinde kahverengi kıvrımlar vardı ve küçük burnu kahverengi çillerle bezeliydi. Ona doğru sırtıttım.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye sordum.

"Birkaç saat önce. Bir benzin istasyonundan soslisli sandviç aldım," diye kekeledi.

Başımı sallayarak pazılarını kavradım ve onu merdivenlerden aşağı çektim. "Düzgün bir yemeğe ihtiyacın var yoksa tükeneceksin."

Ağzından havlayan bir kahkaha kaçtı ve hemen üstünü örttü. "Tanrım, özür dilerim."

Merdivenlerin dibinde onu bıraktım ve döndüm. "Sorun yok. Buralarda bir kahkaha duymak güzel."

Bana sıkı bir gülümseme fırlattı ve hızla başını salladı. "Şu anda yemek yemek için biraz geç. Ama gerçekten, kimse bana ziyan olacağını söylemedi. Günün en iyi şakası."

"Şaka yapmıyorum. İzin ver seninle ilgileneyim. Ve eğer yatağa karnında bir benzin istasyonu sosislisiyle girersen, muhtemelen radyoaktif olacaksın."

Daha fazla kahkahası havayı doldurdu ve ben gülümsedim. Ona baktım ve göğsümde sıcak bir his hissettim. Bir kadınla baş başa kalmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Uzun zamandır kendimi aşktan uzak tutmuştum ve şimdi bunun için pişmanlık duyuyordum. Ya da onun varlığı bana ne kadar aptal olduğumu gösteriyordu.

Bölüm 3

Mitzi

I Masaya oturduğumda inledim. "Bunu yapmak zorunda değilsin." "Zorundayım. Sen misafirsin. Açlıktan ölmene izin veremem."

"Ama değilim," diye sızlandım. Elime kalın bir rulo alıp salladım ama o bunu görmedi.

"Demek kasabaya... için geldin?" diye sordu mutfağı karıştırırken. Onu izlemek için mükemmel bir zamandı. Buck uzun boyluydu ve dalgalı siyah saçları vardı. Kulaklarının ucuna kadar uzanıyordu ve dağınıktı. Gözleri güzel bir maviydi ama gözlerindeki bir şey bana tanıdık geliyordu ve nedenini anlayamıyordum. Birkaç nokta gri ile kirli bir sakalı vardı. Benden yaklaşık on yaş büyük olmalıydı. Mutfakta dolaşırken, dar kot pantolonu ve gömleğinin altındaki kaslarının gerginliğini izledim. Spor mu yapıyordu? Yoksa bunlar dürüst kaslar mıydı? Ne kadar becerikli olduğundan emin değildim.

"Summerfield'a gitmem gerek."

"Ah, büyük şehir."

"Sadece O'Brien Industries yüzünden büyük. Ondan sonra yükselişe geçmeye başladı. Bölgeyi değiştirdi," diye cevap verdim. "Yani, eyaleti değiştirmiş olabilir, bilirsiniz."

Buck bıçağını büyük bir gürültüyle lavaboya fırlattı. "Görünüşe göre şirketin web sitesini okuyormuşsun," diye homurdandı.

"Eğer şehre gidiyorsam, her şey hakkında bilgi sahibi olmam gerekir. O'Brien şehirdir."

Sandviçleri cızırdayan bir tavaya atarken Buck'ın kaşları daha da çatıldı. "Orada iyi bir şey yok."

"Ooh, büyük şehirden korkan küçük kasaba adamı?"

Sandviçleri çevirmeden önce nefesini içine çekti. "Hayır. Sadece kötü anılar var."

"Ah. Üzgünüm."

Tekrar konuşmadan önce aramızdaki sessizlik uzuyor gibiydi. "Zaten buradaki hayatımı daha çok seviyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

"Evde çalışıyorum. Ya sen?"

"Gazeteci."

"Ah. Bu araştırmayı açıklıyor," diye yanıtladı sandviçleri tabaklara yerleştirirken. Bir süre sonra önüme oturdu ve bir tabağı önüme itti. "Gurme değil ama bu bir ızgara peynirli sandviç. Radyoaktif benzin istasyonu yemeği değil."

Kıkırdadım. "Tabii ya, ızgara peynirli sandviç bu. Şehirde de bunlardan var. Ve yemek zehirli değildi!"

Buck'ın gözleri benimkilere takıldı ve gülümsedi. "Büyük şehirden misin?"

"Büyük bir şehirde çalışıyorum ve büyüdüğüm küçük kasabamdan işe gidip geliyorum. Sorun değil. Sevdığım işi yapabiliyorum ama belli ki artık her şey tehlikede," dedim sandviçimden büyük bir ısırık alırken. Yoğun tatlar ağzımı doldurdu, zevkle sessizce inlememe neden olan bir tatlar senfonisi. Tabağımdakini işaret ederken ağzımı kapattım. "Tamam. Bu oldukça iyi. Belki de buna ihtiyacım vardı. Bunun gurme olmadığına emin misin?"

Başını sallayıp kollarını kavuştururken burun delikleri alevlendi. "Düşündüm de. En iyi ızgara peynirli sandviçleri yapmanın bir sırrı var bende."

"Yemeğe başlamadın," diye mırıldandım tabağına doğru el sallarken.

Buck başını salladı. "Evet." Sandviçini aldı ve beni izlerken yemeye başladı. Birkaç ısırık daha almadan önce gülümsedim.

"Bana yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim. İlk durduğunuzda size karşı biraz kaba davrandığımı biliyorum."

"Neredeyse seni eziyordum."

Ona gülümsedim. "Ama sen yapmadın." Ayağa kalkarak tabağı aldım ve lavaboya doğru yürüyüp tabağı yıkamaya başladım.

"Onu temizlemek zorunda değilsin. Ben yaparım."

Çabucak tabağı yıkadım ve bulaşık süzgecine koydum. Arkamı döndüm ve ellerimi salladım. "Kötü bir misafir olamam!" Yanından hızla geçerek tabağını aldım ve lavaboya attım. Suyu tekrar açmadan Buck kalçalarımın tuttu ve vücudumu döndürdü.

"O bulaşığı yıkama," diye hırladı.

Gülümsememi bastırmaya çalışırken yanaklarım ısındı. "Seni dinlemezsem ne yapacaksın? Beni cezalandıracak mısın?"

Gözleri karardı ve nefesim hızlandı. Elleri kalçalarımnda sıkıydı ve bana şaplak atarken nasıl hissedeceklerini ancak hayal edebiliyordum. Hâlâ kalçalarım dokunuyordu ve onun dokunuşuyla içimde bir sıcaklık filizlendi. Belki de küçük bir kasabada sıkışıp kalmak o kadar da korkunç olmayabilirdi. Gözlerim kalçalarına doğru kaydı. Hâlâ bana dokunduğunu fark etmiş olmalı ki, sanki yanıyormuşum gibi benden uzaklaştı. "Özür dilerim."

Ama içim yanıyordu.

"Bulaşıcı bir hastalığım varmış gibi kaçma," dedim. Ona gülerek yanından hızla geçtim. Belki yürürken fazladan bir kıpırdanma da yaptım. Merdivenleri çıkarken ağır adımları arkamda yankılandı.

"Yemin ederim sana dokunduğumda seni kırmak istemedim. Senden hizmetçim olmanı beklemediğimi bildiğinden emin olmak istedim," diye geveledi.

Dönerek tepkisine sııttım ve kaşlarımı kaldırdım. Suçluluk duygusu yüzünü kapladı. "Ben gerçekten ciddiym."

Göz kırptım. "Falan filan, sadece güzel bir kıza dokunmak için bahanesi olan azgın bir adam," dedim kapımın önünde durup ona doğru dönerken. Muhtemelen bu dağda karşılaşılabileceğim en kibar adamdı. Yaklaşan tatil için burada kaç kişi vardı? Her nasılsa, bu dağdaki en tatlı ve en onurlu adamı bulmuştum ve şu ana kadar bekâr görünüyordu. Düşüncelerimden sıyrılmaya çalıştım. Eminim bu dağ adamının kasabalı bir balı falan vardı.

Buck ellerini yukarı kaldırdı. "Bu ben değilim. Ben böyle şaka yapmam. Benim öyle biri olduğumu düşünmeni istemiyorum."

Güldüm ve omzunu okşadım. "Sadece seninle dalga geçiyorum. Uzun bir gün oldu. Buraya gelmeden önce bir gün beklemeliydim. Çok heyecanlıyım ve gitmem gerekiyordu, ayrıca patronuma da kızgındım. Şirket kartından para harcayıp gitmek istedim. Gitmek yerine önce bir yağ değişimi yaptırmalıyım. Sanırım arkadaşım beni uyarmaya çalıştı ama ben onu görmezden geldim."

Buck rahatlamış görünüyordu, ona gülümsedim ve arkamı dönmeden kapımı açtım. "Buna sevindim. Sadece seni kullanmak istediğimi düşünmeni istemedim. Bu konuda pek iyi değilim. Son birkaç yıldır kendi içime kapandım." Bunu söylediğinde yüzü büyük bir acı saklıyormuş gibi değişti. Hâlâ ona dokunuyordum, çünkü daha önce onun gibi ben de elimi bırakmayı unutmuştum.

onu. Omzunu sıktım ve arkamı dönmeden odaya girdim.

" değil. Ama umarım dağlara kaçmana neden olan acı her neyse, umarım bir gün iyileşme şansı bulursun. Ama ben yatmaya gidiyorum. Sabah görüşürüz."

"Tatlı rüyalar, Mitzi. Sabah görüşürüz ve arabayı getirmesi için arkadaşımı arayacağım. Yapacak bir işi olması hoşuna gidecektir."

Kapıyı kapattım, bavulumdan pijamalarımı aldım ve yatağa tırmandım. Hafta sonumu böyle planlamamıştım. Bu küçük kasabada bir şekilde nasıl heyecan verici bir makale yazabileceğimi bulmam gerekecekti. İşimi kaybetmememe yardımcı olmalıydı ama küçük kasabaların her zaman ilham verici hikâyeleri vardır. Sadece etrafıma bakmam ve gözlerimi açmam gerekiyordu. Burada bir şeyler olmalı.

Bölüm 4

Buck

T Ertesi sabah, arkadaşım Mitch'in numarasını bulmak için telefonumu karıştırdım. Mitch'i yıllardır tanıyordum ama yakın zamanda işini kaybetti. Kar yağışı durduğundan beri, çekici kamyonu arabasını Mitch'in evine götürdü. Orada çalışmak için yerel tamirci ile anlaşmıştı çünkü çoğu zaman fazladan bir bölmeleri oluyordu. Her zaman arabalarımı ve kar motosikletime bakmasına izin verirdim. Ne zaman tamir edilmeleri gerekse, Mitzi'nin arabasında iyi bir iş çıkaracağını biliyordum. Ona mesaj atmaya başlamadan önce nefesimi üfledim. Yabancı Mitzi'de çekici bir şeyler vardı. Başka bir kadın istemeyeli yıllar olmuştu. Dağlardaki yalnız hayatımı seviyordum. Uzaktan çalışarak işime devam etsem de, şehrin koşuşturmacasını yeniyordu. Şirketin sahibiyim ve şehirdeki büyük işleri başkalarına yaptırıyorum. Ara sıra işleri kontrol etmek ve görünmek için şehre iniyorum ama bunu hep gizli tutuyorum. Bu noktada ben sadece bir figürandım. Sadece tabeladaki bir isimdim; bana ihtiyaçları yoktu. Tüm hayati işler yapılmıştı; bir kısmını bıraktığımda omuzlarımdan bir yük kalktı. O şirkette yıllarımı feda etmişim. Kardeşimle yeterince vakit geçiremedim. Aşkı aramakla geçirmedğim, yan gelip yattığım yıllar. Uyandıktan sonra ilişkilere tövbe ettim ve dağlara taşındım. Sözleri içimde bir şeyleri mi harekete geçirdi? Yüzümdeki acıyı gördü mü? Ama işi hakkında somurttuğu zaman yüzündeki acıdan nefret ediyordum. Ona yardım etmek istedim.

Daha da kötüsü *onu* istiyordum.

İçimde onu üzen her şeyi düzeltmek isteyen bir şey vardı. Bu da arabasını tamir ettirmem gerektiği anlamına geliyordu. Mitch'e mesaj attım ve giyindim. Mutfağa gittikten sonra ona kahvaltı hazırlayacaktım.

birkaç saatliğine işe giderdim. Bu benim basit hayatımdı. Mitzi'den önce bundan zevk alıyordum.

Tam kreplerimi bitirmek üzereyken, merdivenlerden inerken sallanan göğüslerinin görüntüsü beni büyüledi. İhtiyaç bedenimde yükselirken yutkundum. Bundan daha iyi olmalıydım. Hayatımda böyle birinin olmasını hak etmiyordum. Tam o sırada telefonum çaldı ve Mitch'ten gelen mesajı fark ettim. Kadının arabasını almayı kabul etmişti ve önümüzdeki birkaç saat içinde ücretsiz bir araba bulduğunda onu gidecekti. Kocasıyla onun için bir tamirci dükkânı açması konusunda konuşmam gerekiyordu. Ona söylersem reddedeceğini biliyorum.

Telefonu kapattıktan sonra başımı kaldırdım ve Mitzi'ye gülümsedim. Eli saçlarına gitti ve parmağının etrafında döndürdü. Mükemmeldi... belki de mükemmeldi. "İyi zamanlama. Arkadaşım Mitch önümüzdeki bir saat içinde arabayı almaya gelecek, sorunun ne olduğuna bağlı. Tamir edecek. Bir yağ değişimi arabana bunu yapabilir mi bilmiyorum. Belki de başka bir sorunu vardı?" Dedim.

Yüzü aydınlandı ve ona nasıl bu kadar içten bir mutluluk verebildiğimi görünce kalbim yerinden fırladı. "Muhtemelen bir saat içinde düzelecekmiş gibi hissetmiyor olman hoşuma gitmiyor?" diye sordu. Kahkahası odayı doldurdu. Bu kulübenin duvarlarına çarpan kahkahalarını duymak, son birkaç yıldır ne kadar yalnız olduğumu fark etmemi sağladı. Acıdan kaçmak ve cezalandırmak için o kadar çok zaman harcamıştım ki. Başka bir ses duymak güzeldi. Gergin olduğunda güldüğünü fark ettim. İçten içe onu daha fazla tanımak istiyordum. Mitch'e cevap vermemiştim. Bir yanım onu sonsuza kadar saklamak istiyordu. Çabucak başımı salladım ve Mitch'e tamam yazdım.

"Sorunun ne tür bir şeyden kaynaklandığından emin değilim. Belki şansınız yaver gider. Senin böyle şansın var mı?" Mesaj atarken sordum.

Güldü. "Hayır, kesinlikle . Benim şansım tam olarak ne . Önemli şeyler oluyor ve arabam bozuluyor."

Bir iniltiyle ayağa kalktım, kaslarım ani hareketi protesto ediyordu. "Yapmam gereken bazı işler var. Umarım kahvaltıyı beğenirsiniz."

"Ne demek istiyorsun, benimle yemiyor musun?"

Yüzüne bakarken durakladım. Bana normalde kahvaltı etmediğimi sorarken çok ciddi görünüyordu. Elimde kahvem vardı ve birkaç saat ekrana bakmaya hazırdım. Bazen kahvaltı hazırlayıp yanıma alırdım ama burada kahvaltıda hiç yemedim.

"Normalde burada kahvaltı etmem için bir neden yok," diye açıkladım.

Zayıfça gülümsedi ve alt dudağını ısırıldı. "Artık biliyorsun. Ve dün gece misafirine iyi davranman gerektiği konusunda çok kararlıydın. Beni burada, karanlıkta, soğukta, böyle tek başıma oturtacağına inanamıyorum." Mitzi alt dudağını abartılı bir surat ifadesiyle dışarı itmeden önce kıkırdadı. Onun yanına oturdum. Mitzi bana döndü ve gözlerimiz kilitlendi. Sırıttı.

Pencerelere doğru el salladım. "Burası karanlık olmayacaktı. Pencerelere bol miktarda güneş ışığı giriyor ve yerdeki kardan yansıyor, bu da bol ışık anlamına geliyor. Burada olmak için neredeyse gözlüğe ihtiyacınız var."

Çatalını kreplerine saplarken kıkırdadı. "Beni tek başıma yemek zorunda bırakma," diye karşılık verdi.

İçimi çektim. Ayağa kalkıp bir tabak aldım ve bir parça tereyağı sürerek bolca krep doldurdum. Yanına oturmamı ima edencesine sandalyeyi yanına itti. Ben oturur oturmaz tabağıma eğildi ve kahvesiz tabağına baktı. Onun kokusu burun deliklerimi doldurdu ve içimde bir sıcaklık çiçeği açtı. Bu duyguları bastırmaya çalıştım.

"Şu süslü fincan makinelerinden var mı yoksa bir tenceren mi var?" sordu. "Tabii ki var. Umarım içinde iyi fasulyeler vardır. İyi bir kahve için bunun çok önemli olduğunu biliyorsun."

Kıkırdadım. "Bir tencere var. Şuradaki mikrodalganın yanında. Getirmemi ister misin, yoksa kendi başına halledebilir misin? Buzdolabının içinde krema var. Şekerden başka bir şeyim yok."

Ayağa kalktı ve kendine bir fincan kahve doldurdu. İçinde krema olan fincanı sanki her gün yapıyormuş gibi yavaşça karıştırırken kalçalarını bir yana eğip hırsla fincanına bakmasını izlemekten kendimi alamadım. Arkasını döndü ve yanıma oturdu. Mitzi kreplerini yemeye başladı ve tıpkı dün gece yaptığı gibi hafifçe inledi, bu her zaman çok cazipti. Ya bekârlığım her şeyi erotik hale getiriyordu ya da o şimdiye kadar karşılaştığım en güzel kadındı. Ona olan çekimime engel olamıyordum. Bundan daha iyi olmam gerektiğini biliyordum. Dünyadaki tüm sevgiyi hak eden bazı insanlar vardır. Ben o insanlardan biri değildim. Soluduğum havayı bile hak etmiyordum.

"Sadece birkaç saat çalışmam gerekiyor. Sonra istersen Mitch'e uğrayıp arabanın nasıl bakarız. Muhtemelen bu arada bana mesaj atacaktır,

ama benimle kendin konuşabilirsin."

İnledi. "Fatura beni heyecanlandırmıyor. Bundan kaçınmamın bir nedeni vardı, özellikle de işsiz kalmak üzere olduğum için."

"Merak etme, sana söyledim, ben ." "Bunu neden yapasın ki? Ben bir yabancıyım!"

"Dediğim gibi, Mitch çok kötü şeyler yaşadı. Araban üzerinde çalışmasını sağlamam sonunda ona yardımcı olacaksa, umurumda değil. Sadaka ve arabalarımı istemiyor. Mitch sayesinde tüm makinelerim en iyi durumda. Yeni doğmuş bir bebeği var ve buralarda bir iş bulamıyor. Elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Çatalı havada asılı kalırken ağzı mükemmel bir oh çekti. Şok içinde bana baktı. "Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Tanrım, senin kadar iyi bir erkek bulmalıyım."

Ama bu ben olamam. Kıkırdadım. "Yani bana bekâr olduğunu mu söylüyorsun?" Bunu ona neden sordum ki? Bir kız arkadaş aramıyordum ama kendime engel olamıyordum. Eski ben onun etrafında beliriyor gibiydi.

Ağzını kapatırken bir kıkırdama sesi düşüncelerimi böldü. Saf bir mutluluk yayıyordu. Dün gece işi konusunda oldukça kızgın olmasına rağmen, ona dünyaları vermek istedim.

"Evet. Bir Pringle kadar bekar. İnsanlar hâlâ bunu söylüyor mu? Tanrım, ben eziğim.

Bunu söylediğimi unut."

"Belki kasabaya gittiğimizde, dün gece söylediğin gibi birilerini bulabiliriz. Orada bir tür hikaye olmalı ve insanlar iç açıcı küçük kasaba hikayelerini sever."

Kahvesini içmeye başlarken başını salladı. Yemeğimizin geri kalanı havadan sudan konuşmalar ve hafif flörtleşmelerle geçti. Yemekten sonra ofisime gittim ama aklımı Mitzi'den alamıyordum.

Bölüm 5

Mitzi

A Yemek yedikten sonra ofisine gitti. Ona ne iş yaptığını hiç sormadım. Ama onun da bana söylemeyeceğine dair bir his vardı içimde. Telefonuma bakarken iç çektim. Yapmam gereken tek bir şey olduğunu fark ettim.

Patronuma plan makalemin gerçekleşmeyeceğini ve bir yedek üzerinde çalıştığımı söylemek için. Bana verdiği hikâyelerin havasını göz önünde bulundurduğumda ne yazık ki Buck'ın haklı olduğunu anladım. Küçük bir kasaba hikayesi mükemmel olurdu. O'Brien'in endüstrideki potansiyel suçları hakkında sert bir ifşa istemiyordu. Hayır, insanlara ilham verebilecek bir şey istiyorlardı. Hallmark'a duygu veren bir şey, insanlara dünyada daha iyisi olduğunu düşündürecek bir şey. Çığır açan bu makaleyi yazarsam, bir şekilde farklı bir yayında yer alacağı ve hayatımın değişeceği gibi çılgınca bir düşünceye kapıldım. Hayatımın değişmesi gerekiyordu. O'Brien Corp ile ilgili makalenin açıklamak için patronuma mesaj atmadan önce Buck'ın oturma odasında dolaştım.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve Hope Peak'teki farklı yerleri aradım. Bulduğum hiçbir şey bana işimi kurtarabilecek bir hikâye göstermiyordu. Bu noktada işim kurtarılmaya değer miydi ki? Nadia'ya göre, her zaman bana kazık atmanın bir yolunu bulurlardı. Bir dahaki sefere ne olacaktı? Her zaman bir sonraki sefer olacaktır.

Dizüstü bilgisayarına ara verdim ve oturma odasına baktım. Parmaklarım kitaplarının sırtlarını okşadı ve şöminenin tuğlalarına hayran kaldım. İşte o zaman onu gördüm. O'Brien Corp ile ilgili araştırmalarım nedeniyle daha önce gördüğüm bir adamın resmi. Bu Connor 'Brien'in kardeşinin resmiydi. Resmi neden buradaydı? On beş yıldır kayıptı.

yıllar. Ne olmuş olabileceğini anlamaya çalışırken kaşlarım çatıldı. Resmi neden buradaydı?

Arkasında bir şey yazıyor mu diye bakmak için parçalara ayırdım. Hiçbir şey yoktu. Sanki bir anahtarın düşmesini ya da arkasında yazılı bir mektup bekliyormuşum gibi kendime güldüm. Birden Buck'ın ofisinden bir gürültü . Resmi tekrar içine koydum ve ters çevirip yüzüstü bıraktım. O merdivenlerden inerken normal görünmeye çalıştım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Rahatsızca gülümsedim ve ona doğru yürüdüm. Ellerimi şömineye doğru salladım. "Bu şöminenin tuğla işçiliğine hayran kaldım. Duvar işçiliği ve farklı duvarcılık tarzları hakkında derinlemesine bir video izlemiştim ve bunun hangi tarzda olduğunu merak ediyordum. Ne yazık ki, neredeyse hiçbirini hatırlamadığımı unuttum çünkü açıkçası sadece dört ya da beş kez duvar işi diyorum," diye geveledim. Sinirli bir şekilde güldüm ve saçlarımı parmağıma doladım.

Buck kolumdan tutup beni uzaklaştırmadan önce kıkırdadı. "Ne yazık ki, duvarcılık, tuğla işçiliği ya da gibi farklı stil seçimleri hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden senin için bu soruları gerçekten cevaplayamam. Ama kasabaya gitmek istersiniz diye düşündüm. Mitch'le konuşacağız. Mitch lokantanın hemen üstünde oturuyor, bir şeyler . Bayan Dolly ilginç bir şeyler biliyordur. Derginiz için yazabilirsiniz. Tüm hub bub'ları biliyor. Bizi hayal kırıklığına uğratacağını sanmıyorum."

"Bunu çok isterim!" Ceketimin asılı olduğu kapıya doğru yürürken söyledim.

Buck cekete dokunduğumda geri çekildi. "O ceket giymek için getirdiğin tek şey bu mu?" diye sordu yüzünde endişeli bir ifadeyle.

"Tabii ki. Neden daha kalın bir şey getireyim ki? Kışın pek dışarıda kalmaya çalışmam. Yirmi derece daha soğuk olacağını ya da dağlarda sıcak bir gezmekten daha uzun süre mahsur kalacağımı bilmiyordum. Büyük ve ağır paltoları yanımda taşıyorum. Çok fazla yer kaplıyorlar. Genellikle bunun gibi kapüşonlular ve ceketler giyerim ve her ihtimale karşı arabamda fazladan bir battaniye bulundururum."

Buck başını salladıktan sonra arkasını döndü ve dolaptan bir şey aldı. "Bunu giy. Sanırım sana uyar."

Montu ondan aldım ve yüzümü buruşturdum. "Sıska erkek kıyafetleri bana olur mu bilmiyorum. Sen gerçekten fitsin."

"Hayır demeden önce dene. Aslında arkadaşlarımdan birinin. Bir süre önce buraya avlanmaya geldiklerinde bırakmışlardı. Sana uyacaktır."

Oflaya puflaya giydim ve şaşırtıcı bir şekilde üzerime oturdu. Kalçalarımın biraz kısa olmasına rağmen; geniş kalçalarımın üzerine çekiştirerek sokmaya çalıştım. Pek işe yaramadı ama göğüslerimin üzerine tam oturdu ki bu da çok şey ifade ediyordu. Derin derin içime çektim ve şaşırtıcı bir şekilde, uzun süredir dolapta durmasına rağmen güzel kokuyordu. Bana Buck'ın bana yakınlaştığı zamanları hatırlattı. "Dolapta olduğu için güzel kokuyor."

"Çünkü bir süre önce giymiştim. Kötü bir kar yağdığında kat kat giymiştim."

Bir sonraki adımda ne söylemem gerektiğini anlamaya çalışırken gözlerimi kırptım. Buck korkunç derecede yakışıklıydı, gür, siyah sakalı, nazik mavi gözleri vardı ve gömleğinin altında sıkı çalışmaktan kaslarının izlerini görebiliyordum. Evindeki ofiste çalışıyor olsa da, acaba başka işler de yapıyor muydu? Gözlerim şömineye kaydı. Yanında bir odun yığını duruyordu. Gözlerim tekrar Buck'ın pazen gömleğini zorlayan kaslarına kaydı. Belki bazen odun kesiyordu? Susuzluk tuzaklarında gördüğüm gibi üstsüz odun kestiğini hayal ederken alt dudağımı ısırdım.

Buck beni kapıdan çıkarırken elimi tuttu. "Artık kışın donmayacağı için oldukça memnunum."

Beni kamyonetin içine iterken kıkırdadım. "Hey, mallara karşı nazik ol. Kıcımlı acıtabilirsin."

Buck benim yorumumla duraksarken kolunu kamyonetin tepesine dayadı. Gözleri yüzümde gezinirken kendisiyle savaşıyor gibiydi. Geri çekilmeden önce çenesi sıkıştı. Uzaklaşırken kıkırdadı ve kamyonun kendi tarafına bindi. Anahtarlarını kontağa taktı ve yola koyuldu. Hope Peak'i ilk kez görebiliyordum, çünkü buraya geldiğimde hava kararmıştı. Yolda ilerlerken ne kadar uzaklaştığımı fark etmemiştim. Yoldaki bir çatalı işaret ettim.

"Sanırım arabam bozulduğunda gerçekten kaybolmuştum çünkü bu çataldaydım ve sanırım yanlış yola girdim."

"Senin de kaybolmuş olabileceğini düşündüm ama emin değildim ve kadın düşmanı gibi görünmek istemediğim için seni kaybolmakla suçlamak istemedim. Ama bu yollarda kaybolmak çok kolay."

Hafifçe güldüm ve başımı salladım. "Dün gece bundan bahsetmediğin için gerçekten minnettarım. Muhtemelen sana kızardım. Bunu hak etmezdin ama şu yabancı adam meselesi yüzünden sinirliydim. Elimden bir şey gelmezdi. Şimdi bunu görebiliyorum."

Dağdan inerken, bu sabah bulduğum şeyi düşündüm. Neden şöminesinin üzerinde Lance O'Brien'in resmi vardı? O'Brien'ları tanıyor muydu? Bu resim Buck'ın gördüğüm tek kişisel eşyasıydı. Anlayamadım. Belki Lance'in derinlerine dalsaydım daha kolay olurdu. Belki bir arkadaş ya da ortaktı? Buck'a ve pencereden dışarı baktım. Öğleden sonra ışığında Buck'ın şakaklarında birkaç tutam gri görebiliyordum. Kaç yaşındaydı? Bir şeyler oluyordu ama henüz ne olduğundan emin değildim.

Ckapt'ca W

Mitzi

O Lokantaya vardığımızda beni içeri aldı ve yürüdük, hemen bir masaya oturduk. Etrafa bakındım, mekân hakkında bir fikir edinmeye çalıştım. Son 15 yıldır hiç yenilenmemiş gibi görünüyordu. Plastik Kabinler ve masaların çoğunun üstü biraz çizilmişti. Her masanın üzerinde pırıl pırıl gümüş peçetelikler ve tüm duvarlarda pastoral çiftlik hayatının resimleri vardı. Menüye bakarken kalın plastik kaplı menü elimde ağırlaştı. Buck'a baktım ve o da gülümsedi.

"Bu arada ben ödeyeceğim," dedi.

"Şimdi bana her an acıyacağını düşünüyorum." "Bol miktarda param var. Harcayacak kimsem yok ve eğer harcamak istiyorsan, harcayacağım."

Onun sözleriyle yanaklarımın kızarmasına engel olamadım. Ne yazık ki o sırada fırfırlı bir önlük giymiş yaşlı bir kadın masaya yürüdü ve ellerini birbirine vurdu. "Lanet olsun, sonunda bir bayan arkadaş mı buldun? Yıllardır seni bir kız arkadaş bulman için ikna etmeye çalışıyordum."

Kadının benim onun kız arkadaşı olduğumu yanlış anladığını fark ettiğimde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Buck kadının neden bahsettiğini anladığı anda ağzım açık kaldı. Teni karardı ve gözlerini devirerek başını sallarken güldü.

"Yeni arkadaşımı utandırdığınıza inanamıyorum Bayan Dolly."

"Bana onun yeni kız arkadaşın olmadığını mı söylüyorsun? Ama o çok tatlı ve bence sana çok iyi gelecektir. Yıllardır yas tutuyorsun, kendini cezalandırmayı bırakmalısın. Bu bir kazaydı."

Buck'ın tepkisini izlerken başım öne eğildi ve neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Buck'la ilgili başka bir şey mi vardı? Ben daha bunu düşünemedim. Bayan Dolly yine randevular hakkında gevezelik etmeye başladı. Bunu daha sonra düşünmem gerekiyordu. Şimdi onun Bayan Dolly'ye verdiği tepkiye odaklanıyordum. Buraya taşındığından beri gerçekten kimseyle çıkmamış mıydı? Beni Buck'la birlikte gördüğünde yüzündeki heyecan ifadesi çok açıktı. Buck bir kez daha bekâr olduğu için onun kalbini mi kırmıştım? Yine de, birçok yaşlı kadın bir zamanlar kadınlarla erkekleri birlikte görürdü. Yani bunu endişelendiği için mi yoksa herkesin biriyle çıkması gerektiği için mi yapıyordu?

"Mitzi ve ben çıkmıyoruz. Arabası bozuldu ve ben onu kurtardım."

Bayan Dolly bana bilmiş bir gülümseme ve göz kırptı. "Kulağa gerçek hayattaki bir aşk filmi gibi geliyor. Belki de kalbini açman için özel birinin bozuk bir arabadan düşmesi gerekiyordu." Ellerini kalçalarına koydu ve Buck'a ters ters baktı.

İri yarı bir geyiğin yaşlı bir kadın tarafından azarlandığı düşüncesiyle kıkırdadım. Bana bakarken gözleri parlıyordu. Bu bakış tanıdık geliyordu ama nedenini çıkaramıyordum. "Hiç komik değil, Mitzi."

"Sanki seninle konuşuyor gibi, üstelik konuşan annen bile değil." "Bayan Dolly benim için bir anne gibidir," dedi sevecen bir bakışla. Bayan Dolly içini çekti ve not defterini tekrar eline aldı.

"Sanırım sonsuza dek bekâr kalacağına göre, siparişinizi alabilir miyim?" dedi ama Buck'a bakarken gözlerinde buz gibi bir ifade vardı. Menüye bir kez daha bakarken kıkırdamaktan kendimi alamadım.

"Kızarmış tavuğa ne dersin? Patates püresi ve peynirli makarna ile?" Dedim.

Bayan Dolly başını salladı ve başını Buck'a doğru çevirdi. Buck elini salladı. "Her zamanki gibi teşekkür ederim."

Kadın uzaklaştı ve adam elimi tuttu. "Bunun için gerçekten üzgünüm. Bu kasabada hepimizi çok önemsiyor."

"Hiç sorun değil. Sadece utanç vericiydi. Şehirde seninle görüldüğümde insanların beni kız arkadaşın zannedeceğini tahmin etmemiştim. Bu sık sık olur mu?"

Mutfağa doğru el salladı. "Sizin de anlayabileceğiniz gibi, bu pek sık olmuyor, o yüzden sizi gördüğü için çok heyecanlandı."

Yüzümü buruşturdum ve sonra gülümsedim. "Kimse beni gördüğünde heyecanlanmıyor."

Başparmağı elimin üstünü çevrelerken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Bu sabah seni göreceğim için heyecanlıydım," diye fısıldadı Buck. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ağzım açık kaldı ve hâlâ el ele tutuştüğümüzü fark ettim. Nasıl tepki vereceğimi ve hareket edip etmemem gerektiğini bilmiyordum. Kendimi olduğum yerde donmuş gibi hissediyordum. Karnımda bir arzu kıvrımı, onun tam olarak benim tipim gibi görünen, bana şimdiye kadar çok saygılı ve şefkatli davranan yaşlı bir adam olduğunu ve bana dokunduğunu hatırlatmaya çalışıyordu. Neyse ki o kararsızlık ve sorgulama anında Bayan Dolly elinde içkilerimizle yanıma geldi. Elimi hızla geriye doğru çektim ve kucağıma koydum. Masadan kalkmadan önce başımı salladım ve teşekkürümü mırıldandım. O da benim gibi bu garip anın farkına varmış mıydı yoksa bu sadece benim hayal gücümde miydi, emin değildim. Belki de ona karşı duyduğum bu çekim sadece benim tarafımdaydı. Hayatını yoluna koymuş gibi görünen bir adam neden benim gibi biriyle birlikte olsun ki?

"Buraya sık gelir misin? Her zaman ne biliyorsa gelmelisin." Aramızdaki garipliği kırmaya çalışırken sordum. Aramızdaki bu enerjiyi hisseden tek kişi ben miydim? Yoksa bu sadece benim umduğum bir şey miydi?

Buck başını salladı. "Evet, buraya oldukça sık gelirim. Dediğim gibi, o benim için bir anne gibi. Ailemin çoğu gitti. Bir süre kardeşim vardı ama..." Buck burnundan derin bir nefes çekti. "Ne yazık ki o da artık yok."

Tekrar masanın ucuna uzandım ve elini tutup sıktım. "Benim de ailemden pek kimse kalmadı. Bu çok zor, özellikle de son tatillerden sonra. Ve en kötüsü de"-her tarafında kalp işaretleri olan pencereye doğru el salladım-"bu tatil hepsinden kötü olabilir. Sevgililer Günü'nü bir kart tatili olarak gördüğümünden değil. Çünkü bütün bir Noel, Yeni Yıl, Şükran Günü'nden sonra tek başıma olduğumu hatırlatan bir başka şey. Arkadaşların birbirlerine hediye verdiğini ve bunun gibi şeyler olduğunu biliyorum ama aynı şey değil."

Buck gülümsedi ve başını salladı. "İyisin, Mitzi," diye mırıldandı. Tam zamanında Bayan Dolly elinde yemeğimiz ve yüzünde bilmiş bir sırıtışla geri döndü, ben de elimi onun ellerinden çektim. Suçüstü yakalanmıştık ve nedense şimdi kendimi serseri bir genç gibi hissediyordum.

Bölüm 7

Buck

B Düne kadar bana ilk görüşte aşka inanıp inanmadığımı sorabilirdiniz ve ben de hayır derdim. Şimdi Mitzi'yle tanıştım ve bir şekilde her şey değişti. Ama sorun da buydu. Hiçbir şey . Hâlâ kimseyi hak etmiyordum. Bir şekilde bir şeyler olacak ve onlar incinecekti. Hayır, Mitzi iyiydi. O sadece nereden geldiğini.

Bayan Dolly ellerini kalçasına koydu ve bana baktı. "Biliyor musun, eğer bir gün bir kız bulamazsan, çok dikkatli olmazsan seni Sevgililer Günü açık artırmasına sokacağım."

Panik içinde, yapmamam gereken bir seçim yaptım. Mitzi'nin elini tuttum ve sıkıca kavradım. "Bayan Dolly, ya Mitzi'yle yeni tanışmış olsaydım ve bir ilişkiye başlamayı düşünseydik? Beni Sevgililer Günü açık artırmasına sokarsanız, filizlenmekte olan bir ilişkiyi mahvedebilirsiniz."

Bayan Dolly yalan söyleyip söylemediğimi anlamaya çalışarak uzaklaşmadan önce bize baktı. Panik Mitzi'nin yüzüne bir kez daha yayıldı.

"Ne yapıyorsun sen?" Missy sertçe fısıldadı.

Yüzümü buruşturdum. "Dürüst olmak gerekirse ne yaptığımı bilmiyorum. Bana bir randevu vermek için Sevgililer Günü için bir tür bekarlığa veda müzayedesini ya da bekarlığa veda hızlı buluşması yaratma ihtimali çok yüksek. Panikledim. Belki bir sonraki gerçek aşkım sen olursun diye ona umut vermeye çalışıyorum."

"Yani daha önce gerçek bir aşk yaşadın mı?"

"Şey, hayır, yapmadım. Ama uzun zamandır yalnız olduğumu biliyor ve sadece o mükemmel kişiyi bulmamı istiyor."

Mitzi güldü. "Eğer aniden bir bekarlığa veda müzayedesini olursa, kendini bu müzayededen kurtarman gerekecek çünkü benim bekarlığa veda param yok. Ben

Böyle şeylerin astronomik olduğunu duydum. Sanırım medyanın söylediği gibi değilse. Bilmiyorum."

"Bana teklif vermeniz için size para vereceğim. Kasabada başka kimseyle ilişki kurmamanın bir yolunu bulabilirsem bu çok kolay olur."

"Kasabada kimseyi sevmiyor musun?"

"Hayır, mesele o değil. Sadece kimseyi hak etmiyorum." "Yani, şehirdeki kızlardan hoşlanıyor musun?"

Ona donuk bir bakış gönderdim. "Hiçbiri benim tipim değil."

Yemeğin geri kalanını sessizce yerken Mitzi komik bir yüz ifadesiyle yemeğinden büyük bir ısırık alıp ağzına attı. "Bundan çok şüpheliyim." Bana dikkatle baktı ve gözleri büyüdü. "Yani, kızlardan hoşlanmıyorsan, bu da sorun değil."

Başımı salladım. "Hayır, kendimi tutmaya çalışıyorum. Eskiden bir oyuncuydum. O hayata tövbe ettim. Kimsenin incinmesini istemiyorum. Belki de kötü şanslıyım. Az önce kötü şansın olduğunu ve işlerin hep gittiğini söylemedin mi? Belki de insanlar konusunda şanssızımdır."

Mitzi ağzıyla bana hiç inanmıyormuş gibi bir ses çıkardı. "Bence söylediklerin doğru olsaydı, ki ben buna hiç inanmıyorum. Hayatında Mitch gibi insanlar olmazdı. Bayan Dolly gibi senin bir ilişkin olmasını isteyen ve mutlu olmanı isteyen insanlar olmazdı. Hayır, başka bir şeyler dönüyor ve belki de öğreneceğim. Belki de geçmişindeki şeytanlar yüzünden eziyet çeken ve aslında sadece suçluluk duygusuyla eziyet çeken bir adam hakkında bir yazı yazarım." Son cümlesiyle birlikte bana gülümserken kıkırdadı.

Ona sııttım. "Senin deneğin olacağını mı söylüyorsun?" diye sordum. Öne doğru eğildi. Ceketini çıkardığı için göğüs dekoltesi bluzunun üstünden görünüyordu. Gözlerim yüzüne dönmeden önce dekoltesine doğru kaydı.

"Bir sonraki makalemin konusu olursan dikkatli olman iyi edersin. Gerçekten yakınlaşmamız gerekebilir."

Göz kırptım. "Belki buna aldırılmazdım." İçten içe irkildim. Bunu söylememeliydim. Hiç flört etmemeliydim. Mitzi söz konusu olduğunda düşüncelerim bulanıklaşıyor ve kendimi kalbimden çok arzularım tarafından yönlendirilirken buluyordum.

"Yemeğini bitirdin mi?" diye sordum. "Sen bitirene kadar ben gidip ödeyebilirim. Sonra Mitch'le konuşmaya gideriz."

"İsterseniz gidip ödeyebilirsiniz. Ben bitiririm, teşekkürler," dedi Mitzi ağzına bir lokma daha tıktırırken. Sakinleşti ve çiğnemeyi hızla bitirmeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Ayağa kalktım ve kasaya doğru yürüdüm. Bayan Dolly beni karşıladı ve bana ters ters baktı.

"Şimdi ciddiym, evlat. Eğer birini bulamazsan, yirmi dört saat içinde bir şekilde bir bekâr açık artırması yapacağım ve bloktaki ilk isim sen olacaksın. Bu bölgede kaç kızın seni elde etmek istediğini bilemezsin, Bay Para Çantası."

"Bunu yapamazsın!"

"Yapabilirim ve yapacağım. Şimdi o kızın sana nasıl baktığını düşününce, bir şekilde bu işi halletmen gerektiğini düşünüyorum."

"Bana bakış şekliyle neden bahsediyorsun?"

"O kız sana aşık. Küçük bir aşk olabilir ama bir aşk. Mitchell ve ortağı için fazladan yemek yaptım. Bebeğin ağladığını duydum ve yemek yapamadıklarını biliyorum. Zavallı şeyler. Muhtemelen kolik. Soğuk hava yardımcı olabilir. Bunu onlara söyle. Ve bebeğin sıkı sıkı sarıldığından emin olun. Soğuk bir bebek üzgün bir bebektir. Donarak ölürler."

Bana yiyecek dolu bir çanta uzatırken sırtıma bastırmaya çalıştım ve başımı salladım. "Onlara hepsini anlatacağım."

"Sen bir şeftalisin, tatlım," dedi bana kartımı geri verirken. Arkamı döndüğümde Mitzi çoktan arkamdaydı. Kapıdan çıkmamı işaret ettim ve o da beni takip etti. Merdivenlerden yukarı çıkarken kolunu tuttum ve ona doğru eğildim.

"Mitch ve benim uzun ve karmaşık bir geçmişimiz var. Eskiden bana yakın biriyle çıkıyordu. Ama o kişi öldü. O zamandan beri arkadaşız çünkü kederimizle baş etmeye çalışıyoruz. Yani evet." Ona kardeşimden bahsetmek istemedim. Mitch şimdi mutluydu ama ya onun ve Lance'in mutluluğunu çalarsam?

Mitzi'nin gözleri bana bakarken kısıldı. "İlginç. Belki de bir sonraki makalemin konusu sizsinizdir. 'Nazik yabancı kasaba halkına yardım ediyor'."

Güldüm ve merdivenleri çıkmayı bitirdik. Kapıyı çaldım ve Mitchell'ın kocası Curtis kapıyı açtı. Kucağındaki bebek ağlıyordu ve Mitzi'nin bebeğe uzanırken yüzünde beliren ifade kalbimi eritti. Curtis bebeği Mitzi'ye uzattı ve o da bebeğe mırıldandı ve fısıldadı. Hâlâ flört ederken çocuk isteyip istemediğimden emin değildim. Ama garip bir nedenden dolayı Mitzi'nin bebeği kucağına aldığını görmek birdenbire çocuk istememe neden oldu. Sonra tekrar, tek istediğim Mitzi'ydi.

"Mitchell birazdan gelir. Az önce arabayı kontrol ediyordu," dedi Curtis Mitzi'.

Mitzi başını kaldırıp baktı. "Benim arabam olduğunu nereden biliyorsun?"

"Oradaki para torbaları başka kiminle olabilir? Sen olmalısın."

Bunu söyler söylemez, yüzünde meraklı bir ifade belirirken, Mitch kapıdan içeri daldı. Mitzi'ye baktı ve başını salladı. "Eğer bugün ayrılmak istiyorsan, bu olmayacak. Pazartesi günü tamir edebilirim ama yine de birkaç gün daha beklemen gerekecek."

Curtis benim için yiyecekleri alırken Mitzi'nin omzu sarktı. "ama. Mutfığa gidip şunu asalım. Hope'un şişesini ısıtmam gerekiyor." "Ben Mitzi, bu arada," dedi mutlu bir şekilde onu mutfığa kadar takip ederken. Mutfak.

Bölüm 8

Mitzi

C Ben bebeklerini tutarken Urtis beni mutfağa götürdü. "Bebeğin adı ne?" Curtis buzdolabından bir şişe çıkarırken, "Umarım," diye yanıtladı. "Sabahları önceden yapıyorum. Son birkaç haftadır ele avuca sığmaz oldu. Mutsuz olduğunda daha hızlı oluyor."

Bana mutlulukla mırıldanan ve işaret parmağımı tutan Hope'u salladım. "Mitchell'a ne oldu? Buck işi olmadığını falan söyledi."

Curtis suyu ısıtmakla meşgulken içini çekti. "Karanlık iş uygulamaları. Eminim bunun gibi pek çok yerde bulunmuştur. Her şeyi kitabına göre yap. PTO'nuzdan çok fazla gün izin istersiniz, FMLA'nızı istersiniz, günü atlatmak için küçük bir isteğiniz olur ve sizden kurtulmanın bir yolunu bulurlar. Bir bahane uydurdular ama biz bunun ebeveyn izni istediği için olduğundan eminiz."

"Bu konuda bir makale yazmak ilginç olurdu. Buck sana söyledi mi bilmiyorum ama ben bir gazeteciyim. Aslında hakkında makale yazacak şey arıyorum. Ve iş arkadaşım şu anda bunun bana olduğunu düşünüyor. Yani, anlıyorum."

Curtis bana şaşkın bir bakış attı. "Neden bir tane de Buck'a yapmıyorsun?" Gözlerimi kırptım. "Ne demek istiyorsun? Bu konuda şaka yaptım ama hepsi bu ." "Kim olduğunu biliyorsun."

Donmuş bir halde, şaşkınlıkla Curtis'e bakmaya devam ettim. "Hayır, bilmiyorum."

Curtis'in gözleri kısıldı ve tek kaşını kaldırdı. "Onu tanımıyor musun? Kardeşi ölmeden önce bütün gazetelere çıkmıştı."

Vücudumu hafifçe geriye yasladım, bebeği sallıyormuşum gibi yapmaya çalıştım ve bebek miyavlamayı kesti. Buck'a dikkatle baktım, Curtis'in neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum. "Hayır, anlamıyorum."

"O Connor O'Brien. Kardeşi öldükten sonra dağlara kaçmış. Mitch eskiden kardeşiyle çıkıyordu. Kaza için kendini suçluyor. Hız yapmış, viraja çok hızlı girmiş ve takla atmış. Eminim bunu biliyordur?"

Ağzım açık kaldı ve dehşet içinde Curtis'e baktım. "Ona O'Brien Endüstrileri hakkında bir makale yazdığımı söyledim. Bana söylemedi. Arabam bozulduğundan beri her şey bulanıklaştı." Son gün içinde yaşadığımız her bir etkileşimi yeniden oynatmaya çalıştım. Herhangi bir ipucu var mıydı? Belki de vardı. Gözlerim şakaklarındaki griye ve sakalına odaklandı. Onu bu özelliklerinden dolayı tanıyamamıştım. Dikkatim o kadar dağılmıştı ki onu *görmemişim*.

"Tabii bunu size söylemez. Kimliğini bir sır olarak saklıyor."

Bebeğe baktım ve ne yapacağımı düşünürken onu sallamaya devam ettim. O'Brien industries'in sahibi olduğunu bildiği için makalemden bana yardım etmeyi teklif etmedi. Şirketin sahibi olduğunu bildiği halde orada oturup gevezelik etmeme izin verdi. Sanırım daha önceki teorim tamamen yanlıştı. Neyse ki bu çılgın teoriyi ona söylemedim. Bir şekilde yer değiştirmediler. Kardeşi öldü ve o da kaçtı. Bu karmaşık bir komplo değildi; acıydı. Suçluluk duygusundan kaçıyor. Mitch'le sohbetini izlerken kalbim onun için acıyordu.

"Bu yüzden mi buraya taşındı?" Ben sordum.

"Araba kazasından sonra şehirde kalamadı. Araba kullanıyordu. Hayatta kalma suçluluğu. Kimseyi hak etmiyormuş gibi hissediyor. Mitchell ile yakınlaştı çünkü birlikte yas tuttular ama..." Curtis omuz silkti ve Hope yüksek sesle miyavladı. Curtis onun şişesini ılık suya koydu.

"Hayır, bana kim olduğunu söylemedi. Ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyorum. Sanırım umduğum gibi iyi bir araştırmacı gazeteci değilim. O'Brien Endüstrileri hakkında gerçekten iyi bir araştırma yaptığımı sanıyordum. Sanırım yanılmışım, ama hiçbir dedikodu dergisinin O'Brien industries'in münzevi milyarderinin şu anda dağlarda uzaktan iş yapan bir münzevi olduğunu düşündüğünü bile sanmıyorum."

Curtis güldü. "Sanırım buranın en iyi saklanan sırlarından biri çünkü herkes bilmiyor. Açıkçası Mitchell sayesinde biliyorum ve tabii ki Bayan Dolly de biliyor, bu da başka bir neden. Sana onu ayarlamaya çalıştı mı?"

Güldüm. "Nereden biliyorsun?"

"Buck şehre geldiğinden beri, ona herhangi bir ilişkiye ya da aşka tövbe ettiğini, onu biriyle için uğraştığını söyledi. Onun için buna değmez. Başka birini kırmak istemiyor." "Onun bekar olduğu bir bekarlığa veda müzayedesini başlatmakla tehdit ediyor

Bir numara."

Curtis güldü. "Tabii ki bunu yapardı ve bahse girerim sen yanındayken ona muhtemelen ona yardım etmen için seni ikna etmeye çalışacağını söylemiştir, değil mi?"

"Aslında onu açık artırmadan çıkarmam için bana para vereceğini söyledi," diye yanıtladım.

"O iyi bir adam. Öyle olmadığını düşünmeni istemiyorum. Muhtemelen kardeşinin Mitchell'a karşı gerçek hislerini biliyordu. Bu yüzden kaza geçirdiklerinde muhtemelen Mitchell'ın aşk hayatının suçunu ona yüklüyor." Curtis bileğindeki şişeyi ustalıkla test etti. Bir erkeğin iyi bir baba olmasını izlemek hoşuma gidiyordu.

Bebeği tekrar salladım ve ona bakarken burnuna dokundum. "Bunu nasıl yapıyorsun? Bir hayaletle nasıl yaşıyorsun?" Fısıldadım.

Curtis'in kaşları çatıldı. "Hayalet de ne demek?"

"Şu anki kocanızın eski erkek arkadaşını öldürdüğü için kendini suçlu hissettiği için dünyanın en ele avuca sığmaz milyarderlerinden biri emrinizde. Buck geliyor çünkü kardeşinin suçluluğu bana hayalet gibi geliyor."

"Umut'u bana ver," dedi. Bebeği ona uzattım ve onu beslemeye başladı.

Curtis'in yüzü aydınlandı ve bana bakmadan önce bebeğe birkaç kez fısıldadı. "Haklısın. Hayatına devam etseydi muhtemelen herkes için çok daha kolay olurdu. Kardeşini unuttuğunu falan söylemiyorum ama evet, anlayışla karşılıyorum. Sorun değil. Bir süredir böyleyiz."

"Sence onun için bir kız ya da dışarıda bir erkek ya da her kimse var mıdır?"

"Öyle olmalı. Buck mutlu olmayı hak ediyor. Ayrıca, Mitchell'e arabanızdaki çalışmalar için ödeme yapacağını biliyorum."

"Arabamı tamir ettirmeye kesinlikle gücüm yetmiyor. Uzun yağımı değiştirmekten kaçınıyordum. Muhtemelen bu yüzden . Bilmiyorum. Arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Buck'ı uzun zamandır tanıyorum ve size söyleyeyim, Buck'ta bir şey var. O biraz şanslı. Bazen etrafındaki insanlar

Şanslısınız, bahse girerim bir şekilde işinizi kaybetmeyeceksiniz ya da sizin için daha iyi bir şey olacak."

Bir kez daha güldüm. "Buck'la şimdiden en iyi arkadaşmışız gibi davranıyorsun."

"Seni kasabadaki herhangi birine satabilirdi. Seni yanında tuttu. Bunun bir anlamı varmış gibi hissediyorum. Muhtemelen tekrar bir araya gelmeliyiz."

Oturma odasına geri döndüğümüzde, oturmak için müsait olan tek yer Buck'ın hemen yanındaki küçük koltuktu. Oturduğumda kalçalarımız değdi ve içimdeki arzuyla savaşıırken bile yanaklarım utançtan ısındı. Bu sadece Buck adında rastgele bir dağ adamı değildi. Bu lanet olası Connor O'Brien'dı ve bana arkadaşça olmayan bir şekilde bakıyorduÖte yandan, ben de ona dostça bakmıyordum. Ne yapacaktım? Kimliğini açığa çıkarıp işimi mi kurtaracaktım? Yoksa gazetecilik dışı bir şekilde açılmasını sağlayabilecek miydim?

Ckapt'ca 7

Buck

W Curtis'le birlikte döndüğünde Mitzi biraz tedirgin görünüyordu ama yanına oturdu. Mitch, Hope'u Curtis'ten aldı ve onu beslemeyi bitirirken bebeğe gülümsedi. Babalık ona yakışıyordu. Bir yığın Onu izlerken içimi bir hüznün kapladı. Başka bir dünyada ve zamanda Lance ve Mitch olabilir miydi?

Mitzi bana doğru eğildi. "İyi görünüyorlar. İyi arkadaşların var," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Evet. Onlar en iyisi."

"Bu arada bana yardım ettiğin için teşekkürler." "Gitmeye hazır mısın?"

Yutkundu ve başını salladı. Vedalaştıktan sonra kamyonetime doğru yürüdük. Bulutlu gökyüzünden yumuşak, kabarık kar taneleri düşüyordu, her biri gri ışıktaki küçük, sessiz bir dansçıydı. Mitzi'ye baktım ve yüzüne bir gülümseme yayıldı. Mitchell'ın dairesinde yaşadığı gerginlik, arkasını döndüğünde gitmişti.

"Evet. Buradan çok uzakta yaşadığım için hiç kar yağmadığını biliyorum. Sadece hani derler ya dağlarda, tepelerde, vadilerde, belli yerlerde diye, hayır, konumu daha fazla kar yağmasına neden oluyor, bu yüzden kar yağdığında çok fazla yağmıyor ve genellikle buz oluyor ya da olmuyor. Büyüleyici bir şey."

"Bu gülümseme sana çok yakışıyor, biliyorsun."

Alt dudağını ısırdı. "Oh, benimle flört mü ediyorsun?"

Onunla flört etmemeliydim. Sorun da buydu. Kendime engel. İçimde ona karşı derin bir ihtiyaç doğdu. Onu hak etmiyordum.

Zeki ve harikaydı ve ya ben lanetliysem? Ya bundan iyi bir şey çıkmazsa?
"Hayır."

Bana doğru yaklaştı ve burnumu dürttü. Kıkırdadım. "Sebepe olduğun kaymalar için kendini cezalandırmak zorunda olmadığını biliyorsun. Ne kadar oldu, on yıl mı? Kendini yeterince cezalandırdın. Suçlular bile şartlı tahliyeyle serbest bırakılır."

Burada ne kadar süredir yaşadığımı söylemiş miydim? Hatırlayamadım ve bu endişeyi bir kenara bıraktım. Gerçekte kim olduğumdan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

"Peki, ne söylediğimi sanıyorsun?" diye sordu yüzünde küçük bir sırıtışla.

"Bana dışarı çıkıp tek gecelik bir yaşamam gerektiğini mi söylüyorsun?"

diye şaka yaptım. Mitzi ağzını kapattı ve kıkırdadı. "Söylediğim bu değil. Çünkü çirkin olduğumu söylemiyorum, ama iyi görünüyorsun. Belki lokantaya gidip ateşli bir çiftçi falan bulabilirim. Belki daha iyi bir oduncu bulabilirim. Açıkçası ne dediğimi bilmiyorum."

"Kendim için değil ama etraftaki en yakışıklı göt sikici ben olabilirim."

"Oh, gerçekten mi?"

Kar etrafımızda dönerken ve özel dansını yaparken kahkahası havayı doldurdu. Beni neyin etkilediğinden tam olarak emin değildim. Yumuşak ve dolgun ağzına doğru eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Elleri yukarı uzandı ve kollarını boynuma dolayarak öpücüğün daha da derinlerine daldı. Vücudu sert bedenime karşı yumuşacıktı ve keşke bizi ayıran tüm bu katmanlar olmasaydı. Birkaç dakika sonra nefes nefese kalarak öpücüğü bıraktı. Yanakları kızarmıştı. Kardan mı yoksa o öpücükten mi? Saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırırken boğazı düğümlendi.

"Bu da bir şeydir. Şimdi nereye gidiyoruz? Bana hiç söylemedin."

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca burada benimle olacağın için gidip bir şeyler yememiz gerektiğini düşündüm. Kahretsin, iyi bir ev sahibi olmayı sevdiğin için bir şeyler alırsın diye düşündüm."

"Harika, ödüyor musun?" Aceleyle kamyonetime doğru yürürken bir kez daha güldü. Düğmeye bastım ve kilit açıldı. Kapıyı kapatmadan önce düzgün kıcını kamyonetime doğru salladı. Nasıl karşılık vereceğimden emin değildim. Yıllar önce olduğum o düzgün adama ne olmuştu? Sanki kardeşimin öldüğü gece o da ölmüş gibi. Ya da belki de derinlerde bir yerde hissettim.

Bu kadın tek gecelik bir ilişki değildi. Çünkü ben en çok bununla tanınıyordum. Tüm eski sekmeler benim Playboy milyarderi olduğumla ilgili şakalar yapardı. Artık öyle biri değilim ve Mitzi... Mitzi o tür bir kız değildi. Mitzi benim için doğru kişi olabilir. Ama önce ona izin vermeliydim.

"Bu arada, bunu söylerken hiçbir şey ima etmiyordum. Sadece faturaları düşünmem gerekiyor, biliyorsunuz," dedi. "Saçmalıyorum."

Kamyonu çalıştırdım ve yerel markete doğru yola çıktık. Kırk dakika büyük bir market olmasına rağmen bu market büyük marketlerden kurtulmuştu. Neyse ki buranın yerlisi bir aileydi. Park ederken tabelaya doğru el salladım. "Burası bir aile işletmesi. Bu ekonomide nasıl ayakta kaldıklarına dair ilham verici bir hikâye yazabilirsin. Tam da insanların okumayı sevdiği ultra ilham verici bir şey olabilir." Emniyet kemerimi bağlarken Mitzi başıyla onayladı. "Evet. Kesinlikle iç açıcı ve ilham verici. Daha önce aklıma bir fikir gelmişti. Sadece yapmalı mıyım bilmiyorum."

"Ne? Bir çeşit fikir mi?"

Mitzi'nin yüzü düştü ve saçlarını bir kez daha kulağının arkasına sıkıştırırken gözlerini benden kaçırdı. "Pek emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, belki de geri dönüp Bayan Dolly'yi bir bekârlığa veda müzayedesi düzenlemeye ikna etmeliyim. O zaman bu konuda yazabilirim çünkü insanlar komik ve eğlenceli küçük kasaba tarzı şeyleri sever."

"İçeri girmeye hazır mısın?"

"Evet. Sıcak çikolata alabilir miyiz? Çünkü dağlarda sıcak çikolata çok klişe görünüyor, kayak yapmaya falan gitmiyorum ama kartopu savaşı yapabiliriz. Kartopu savaşı yapabilir miyiz?"

"Sanırım. Kartopu savaşlarında iyi olup olmadığımı bilmiyorum."

Az önce ne söylediğini fark ettiğinde yüzü değişti. "Sanırım biraz haddimi aştım. Özür dilerim, hadi gidip yemek yiyelim."

Koşarak dükkana girdi, ben de onu takip ettim.

Bölüm 10

Mitzi

E Mağazanın koridorlarında dolaşırken içimden bir utanç geçti. Arkamda gıcırtılı bir araba durdu ve gizlice bakmak için durakladım. Buck arabayı iterek durdu. Neden bu kadar

Buck ismi? Sanırım insanları kandırabilirdi. Yavaşça yiyecekleri toplayıp arabaya atıyordum. Curtis'in benimle paylaştığı bilgi ve o öpücük dünyamı sarstı. Zihnim ve kalbim arzu ve öfke arasında gidip geliyordu. Öpücük için kızgın değildim. *Lanet olsun, daha fazlasını* istiyordum.

Aslında ona kızmamalıyım. Ama bana yalan söylediği için bu konuda sinirlenmekten kendimi alamadım. Bana yardım etmeye çalışmaktan kaçındı. Yine de bana yardım ediyordu. Curtis'e göre, dağlarda kalmak ve suçluluk duygusundan uzaklaşmak istemesinin bir nedeni var. Yine de hâlâ O'Brien Endüstrileri'nin CEO'su, peki burada gerçekten neler oluyor? Bektan bir gazeteci olarak kardeşinin onun yerine geçtiğini düşünmemi kastediyorum, bu gerçekten büyük bir tuzak olurdu. Nadia'ya planımı anlattığımda bana neden öyle şimdi anlıyorum. Aptal olduğumu biliyordu. Ortadan kaybolması tamamen ani olmuştu. Ortadan kaybolmadan önceki son birkaç yılı gözden geçirmiştım. Playboy ve milyarderden... Ona doğru döndüm. Milyarderken sinekkaydı tıraşlıydı, ama şimdi sakallı ve sertti ve kaslarının ağırlıktan değil, gerçekten çalışmaktan kaynaklandığı anlaşılıyordu. Üst raftan bir kutu alırken, kaslarının pazılarında esnemesini ve tişörtünün alt kısmının yukarı kalkmasını izledim. O yontulmuş V'nin bir ipucu tişörtünden kaçtı. Kalçalarımı birbirine kenetledim ve zihnimi çukurdan çıkarmaya çalıştım. Makaralardaki susuzluktan konuşan adamları utandırabilirdi. Acaba odun keserken nasıl görünürdü?

"Peki, kendi odununuzu kendiniz mi kesiyorsunuz? Şömineniz ve ateşiniz olduğunu gördüm. Yani, evet, ateşin ve odunun vardı. Aptalca bir soru," diye geveledim.

Buck tenekeyi arabaya koyarken güldü. "Evet, kendi odunumu kendim keserim. Arkada inşa ettiğim bir kulübem var."

"Tam zamanlı çalışıyor gibi görünmüyorsunuz. Hobiler için bolca zamanınız var sanırım. Burada hayat pahalılığı düşük mü?" diye sordum. Umarım sorularım çok açık değildir. Artık onun sırrını biliyordum.

Durakladı ve hafif bir şaşkınlıkla bana baktı. "Eskiden tam zamanlı çalışıyordum. Buraya taşındığımda birikimlerimi aldım ve yarı zamanlıya geçtim. Günlük işler için bana ihtiyaçları yok."

"Vay canına, iyi bir işe benziyor," dedim bir paket cips alırken.

Buck yanıma kaydı ve ben derin bir nefes aldım. Kokusu burun deliklerime doldu ve bir an için gözlerimi kapattım. Kahretsin, çok güzel kokuyordu. O öpücük aklımdan geçti ve karnımda daha fazla alevin yükselmesine neden oldu. Yanımdaki cips paketini kaptığında kalbim hızla çarpmaya başladı. Ellerimiz birbirine değdi ve kalçalarındaki güçlü ellerinin anıları yeniden canlandı. Bizi ayıran boşluğu kapatmadan önce yüzünde bir sırıtişla bana döndü. Başımı kaldırıp ona baktığımda nefes alışım yavaşladı. Dudaklarımız birbirine sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

"Bir örneğe ihtiyacınız var mı? Bazı kızların odun kesen erkekleri izlemekten hoşlandığını biliyorum. Bir gösteriye mi ihtiyacın var? Yoksa dışarısı soğursa sana bakamayacağımdan mı endişeleniyorsun?" diye fısıldadı.

"Bana nasıl bakabilirsin ki?" Dudaklarımı yalarken sordum. Dudaklarımı yalarken

Kendimi durduramadan kelimeler ağzımdan dökülüyordu. Aman Tanrım. Bunu söylememeliydim. Neden bu kadar flört ediyorum? Daha profesyonel bir muhabir olsam bile, hakkında makale yazabileceğim bir adamla flört etmemeli miydim? Çünkü dürüst olmak gerekirse, o bana yaklaştıkça, bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğimi daha çok sorguladım. İşimi kaybetmek istemiyordum ama ona karşı hissettiğim çekimi de inkâr edemiyordum.

"Oh güven bana, sana çok iyi bakabilirim."

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Demek tecrübelisin?" Kafamda neler dönüyordu böyle? Bu adama bakire olup olmadığını mı sormuştum? Bakire olmadığını bilmeme rağmen -tüm o magazin dergileri yanılmıyorsa. O kesinlikle bakire *değildi*. Ben de bakire *değildim*.

"Dünyadaki tüm zevki aldığınızdan nasıl emin olacağınızı bilmek için çok fazla deneyim gerekmez."

Geri çekildim ve arkamızdaki rafta duran bir kutu sıcak çikolataya bakarak dikkatimi dağıttım. Yanıma uzandı ve sıcak çikolata kutusunu aldı.

"Sıcak ikolata istediğini söylememiş miydin?" diye fısıldadı. Sıcak nefesi tüylerimi diken diken etti.

Buck kıkırdayarak yanımdan süt ürünleri reyonuna doğru yürüdü ve krem şanti aldı. Bana döndü ve "Sormayı unuttum, sıcak çikolatanın üzerine krem şanti mi yoksa şekerleme mi seviyorsun? Eminim krem şantiyle yapabileceğimiz pek çok şey vardır."

Aklımın şu anda nerelerde dolaştığına engel olamıyordum. Çünkü krem şantiyle yapabileceği pek çok şey vardı ve bunların çoğu *benim* v cudumla ilgiliydi. Bu gidişle, yaptığımız bu ağır fl rtleşmelerle patlayacaktım. Ne cevap vereceğimi düşünürken ağzım bir karış açık kaldı. Görünüşe göre onun istediği şekilde tepki veriyordum çünkü sırtışı boğucu ve fl rt zden kendini beğenmişe dönüştü.

"Herhangi bir fikrin var mı?" diye sordu.

ırpılmış kremayı arabaya atarken gözleri karardı. "Birkaç fikrim olabilir," dedi.

İhtiyaçtan zonklayan v cudumla, alışveriş gezisinin geri kalanı sersemlemiş gibiydi.

Kasadaki genç kasiyer bana doğru başını salladı ve sonra başını tezgâhın yanındaki iek aranjmanına doğru salladı. "Bir arkadaşın için iek istersen indirimimiz var. Seni hiç kızlarla görmedim. O yüzden bunun etrafta kalmasını sağlamak isteyebilirsin," diye mırıldandı. Sanırım benim duyamayacağımdan emin olmaya çalışıyordu ama sessiz olmakta o kadar da iyi değildi. Buck gülümsedi ve . Genç adam barkodlarla dolu bir klasörü alırken o da bir avuç iek aldı.

"Zili al Jim," dedi.

"Adım Jim değil," diye mırıldandı genç öfkeyle. Gözlerim kesinlikle *Jim* yazan yaka kartına kaydı.

Buck rozeti işaret etti ve 'Jim' yere baktı. İnledi ve gözlerini devirdi. "Bu bazen oynadığımız bir oyun. Yanlış isim rozeti. Adımı biliyorsun, Buck."

Buck'a yaklaştım ve pazularını d rtt m. "Siktir," diye fısıldadım. "Bana böyle bir şey vermek zorunda değilsin. Bütün kasabanın çıktığımızı düşünmesine neden olacaksın."

Buck çiçekleri bana uzatırken iç geçirdi, genç ise barkodları bulmak için kataloğu karıştırıyordu. "Bunun o kadar da kötü bir fikir olmayabileceğini düşünmeye başlıyorum," dedi Buck.

Kalbim bir kez daha çarptı. "Biz yabancıyız."

Buck bütün torbaları kamyonla koymaya başladı ve beni görmezden geldi. Son torbaya koyarken bana baktı. "Bu çok mu kötü olurdu? Herkes bir zamanlar yabancıydı."

Bir kez daha nutkum tutulmuştu ve buna verecek hızlı bir cevabım yoktu. Sadece ona baktım ve bir aptal gibi aval aval baktım. Bana yalan söylediği için ona kızmalıyım. Görünüşe göre tüm kasabaya yalan söylüyordu. Ona olan çekimime engel olamıyordum. Kariyerimden önce aşkı seçmek zorunda mı kalacaktım?

Bölüm 11

Mitzi

TEve ya da onun evine giderken gerilim doluydu ve beni evine geri götürürken montun fermuarıyla oynadım. Arabayı park ettikten sonra tüm yiyecekleri yerleştirdi ve ben de son poşete kadar yardım ettim. I basamağa bastım ve başımın üstünde bir şey gıcırdadı. Tam başımı kaldırmıştım ki kapalı verandadan yüzüme doğru bir buz saçağı düştü. Buck bir hareket bulanıklığı içinde beni karın içine itti ve buz sarkıtının önünden çekip aldı. İkimiz de nefes nefese birbirimizin gözlerine bakıyorduk.

"Sanırım beni kurtardın."

"Sanırım yaptım," dedi sırtarak.

"Şimdi bütün kıyafetlerim ıslak."

Gözleri yüzümden göğsüme doğru kayarken gülümsedi. "Söylemiyor musun?"

"Şey, bir kar yığınının içindeyim."

"Ama buz saçağı gözüne saplanmadı." "Hayır.

Şimdi ısınmam lazım."

"Sanırım sıcak çikolata almış olman iyi bir şey."

"Sanırım kardan çıkmamı istiyorsan üzerimden kalkman gerekiyor."

"Elbette," dedi. Ayağa kalktı ve üzerime doğru gelirken ellerini bana uzattı. Elini tuttum ve bir anda beni kaldırdı, ama ayağa kalkmak yerine belimden hızla kavradı ve beni kollarının arasına alarak gelin gibi kulübeye geri taşıdı.

"Ne yapıyorsun?" Bağırdım.

"Daha fazla buz tarafından saldırıya uğramayacağından emin olmalıyım." "Bunun tekrar olacağından şüpheliyim."

"Şimdi bunun olmayacağından emin olacağım."

İnledim. Beni ayağa kaldırdı ve ellerim kalçalarımda ona ters ters baktım.

"Bu son alışveriş miydi?" Ben sordum.

Buck gülümsedi. "Kollarından fırlayan o çantayı almam gerek. Yaralanman konusunda bu kadar endişeli olmasaydım, oldukça komik olurdu."

"Komik değil. Ben hallederim," dedim kapıya doğru yürürken.

Buck pazularımdan tutup beni geri çekti. "Artık kesinlikle karda dışarı çıkmayacaksın. Şimdi yukarı çık ve seni kendim giydirmeden önce üzerine yeni kuru giysiler al."

Etrafımda dönerken durakladım. Ne dediğini anladığımda o anın içinde donup kaldığımı hissettim. Bundan sonra ne yapacağımı anlamaya çalışırken boğazım düğümlendi. Kendi arzusun içinde donup kalmış mıydım? Belki de. Ne dediğini tam olarak anladığında yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Boğuk bir sesle, "Her yerime damlatıyorsun," dedi.

Bir kez daha yutkundum. Çünkü artık bacaklarımın arasından mı yoksa sadece kıyafetlerimden mi damladığından emin değildim. Dürüst olmak gerekirse, flört ettiğimiz ve her an birbirimize daha da yakınlaştığımız bu hızda, bu hafta sonunu bu adamı bu dünyadan sikmeden geçirip geçiremeyeceğimden emin değildim. Ya da belki o beni bu dünyadan sikip atacaktı. Uzun zamandır yatmamıştım ve kontrolü ele alacak bir erkeğe ihtiyacım vardı.

"İyi bir kız mı yoksa kötü bir kız mı olacaksın?"

Bir anda küçük merdivenlerden yukarı fırladım ve ıslak giysilerimi çıkardım. Mükemmel kıyafeti bulana kadar bavulumu karıştırdım. Ne yazık ki, herkese milyarder olduğu yalanını söyleyen bir milyarderle Sevgililer Günü'ne denk gelen sıcak bir hafta sonu için hazırlanmamıştım. Hafta sonu için beklediğim şey bu değildi. O'Brien Endüstrileri'nin zor sorularına cevap vermeyi beklerken, onlar beni oyaladılar ve sonunda bunu onların önerdiği saçma sapan bir hikâye haline getirmek zorunda kaldım. Asıl planım acımasız görünüyordu çünkü gerçeği ve Lance'in ölümünün Buck'ı ne kadar etkilediğini biliyordum. Kardeşinden bahsetmeden onun hakkında konuşurken yüzündeki acıyı gördüm. Benimle Mitchell hakkında konuşma şekli bile ne kadar önemseydiğini gösteriyordu. Kardeşinin eskiden tanıdığı insanları ve olabilecek olası bir geleceği önemsiyordu. Evet, asıl planım boktandı. Onu şimdi ifşa etsem bile, bu götçe bir hareket olurdu.

Merdivenlerden inerken yepyeni bir tayt giydim, en sevdiğim tayttı ve kışımı harika gösteriyordu. Bu, O'Brien endüstrilerinde giymeyeceğim düşük kesimli üstlerimden biriydi, ama sanırım herhangi bir yere çıkmak istersem diye bavuluma attım. Göğüslerimi mükemmel bir şekilde sarıyordu ve mutfağa girer girmez gözlerini bana dikti.

Buck sırttı. "Görüyorum ki iyi bir kız olmayı seçmişsin."

Yanımdan geçtim ve bardak aramak için dolapları açmaya başladım. "Olamaz. Neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Belki de öyleyimdir," diye fısıldadı arkama geçerken. Bana tam olarak dokunmuyordu ama parmakları vücudumun yan taraflarında geziniyordu. Sadece bir santim daha olsa bana dokunacaktı. Bundan sonra bana başka nerede dokunabilirdi ki? Su doldururken parmaklarım bardağın etrafında sıkıştı.

"Burada neler oluyor?"

"Ne olmasını istiyorsun?"

Bana doğru uzandı ve küçük bir tencere aldı. Benden uzaklaştı ve ben rahat bir nefes aldım. Bu, içimde çiçek açan tahrike yardımcı olmadı. Buzdolabından sütü alırken yine sıkı kaslarının esnemesini izledim. Döndü ve bana gülümsedi. "Kedi dilini aldı mı?"

"Hayır."

"Sana bir soru sordum. Ne istiyorsun? Tek flört eden benmişim gibi davranma. Sen de benimle flört ettin. Senden faydalanmak istemiyorum. Arabanın tamir masraflarını karşılayabilmem için senden bir iyilik yapmanı istemiyorum."

"Beni öptün."

"Evet. Seni öptüm ve hoşuna gitmiş gibi görünüyordu. Ve o öpücükten sonra hala benimle flört ediyorsun. Ne istiyorsun peki? Top sende. Eğer bana hayır dersen, odama geri dönerim ve senden uzak dururum."

Gömleğimin kenarıyla oynadım. "Aksi takdirde, bu işin nereye varacağını göremeyiz."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sen burada yaşıyorsun ve ben burada yaşamıyorum." Bu ifadenin ne kadar ezik olduğunu fark ettiğimde yüzümü buruşturdum. Ama doğrudu. Ben burada yaşamıyordum. O burada yaşıyordu. Aramızda mesafe vardı ve o teknik olarak lanet bir milyarderdi. Ben fakirdim. İki farklı hayattan geliyorduk, her ne kadar fakir biri gibi davransa da. O kadar basit değil.

"Her yere taşınabilirim. O'Brien Industries'in bulunduğu kasabaya yakın olmam gerekiyor. Arada sırada Summerfield'a gidip gelmem gerekiyor."

"Burada bir hayat kurmuşsun. Bu insanların sana ne kadar değer verdiğini anlayabiliyorum."

"Biliyorsun Bayan Dolly bir kız arkadaş bulursam çok sevinir." "Peki ya bir erkek arkadaş istiyorsan?"

"Dünyada senden başka istediğim kimse yok."

Bilgiler içime hücum ederken tekrar yutkundum. Bu adam benimle ilgileniyor olamazdı. "Beni tanımıyorsun."

Bana ters ters baktı ve kollarını kavuşturdu. "Bunu daha önce de söyledin ve yine , umurumda değil."

"Ya ben kötü bir insansam?" İşten ayrılırkenki niyetlerimi hatırlamak içimden geçti.

"Senin bir insan olduğunu düşünseydim seninle flört etmezdim. Ben seni istiyorum. Seninle tanışana kadar on yılı aşkın süredir kimseyi istememiştim." Ben şok içinde öylece dururken o arkasını döndü ve sıcak çikolatayı karıştırmaya başladı.

Ama bana kim olduğunu ne zaman söyleyecekti? Sonunda bana söyleyecek miydi? "Biraz fakirim. Çalıştığım gazetede fazla kazanamıyorum ve yakında bir işim olmayabilir."

"Eğer bir işin yoksa, dağlarda fazladan yatak odası olan bir yer biliyorum."

"Ya ben bir şehir kızıysam?"

"Bu işin nereye gideceğine bağlı. Buraya tam olarak demir atmış değilim. Hope'un vaftiz babası olduğum için muhtemelen sık sık ziyaret edeceğim ama seninle dünyayı fethetmek benim için sorun olmaz."

Ne söyleyeceğimi düşünürken ağzım bir karışık açık kaldı. Bu adam beni o kadar şaşırtan bir yeteneğe sahipti ki, hayatımda ilk kez nutkum tutulmuştu. Elinde bir böcekle döndü ve bana uzattı. "Sıcak çikolata ister misin? Şekerleme ya da krema ister misin?"

"Belki de krem şantiyi başka bir şey için saklamalıyız." Buck gülümsedi. "İşte bu kulağa hoş geliyor."

Bölüm 12

Buck

"**L** O zaman sana şekerlemeleri uzatayım," dedim ve arkamı dönüp ona uzatmak üzere şekerleme torbasını elime aldım. Sıcak çikolatasını şekerlemelerle doldururken teni hoş bir tonda koyulaştı. şekerlemeler. Kâküllerini salladı ve oturma odasına geri dönüp kanepeye oturdu.

"Teşekkür ederim, Buck," dedi.

"Sorun değil. Size hizmet etmekten memnuniyet duyarım." Yanına oturduğumda kalçaları sıkılaştı ve sıcak çikolatasından hızlıca bir yudum aldı. Gözlerim yeni güzel gömleğinin içindeki göğüslerinin kıvrımlarını takip etti.

"Bu tişörtü giyerek O'Brien Endüstrileri'ndeki insanlarla röportaj yapmayı mı planlıyordun?" Orada çalışan insanların çoğunun iyi olduğundan emindim ama içimde onu herkesten saklamak isteyen ilkel bir yan vardı. Mitzi'nin benim olmasını istiyorum.

"Hayır. Oradayken belki şehre inebilirim diye düşünmüştüm. Ama şimdi buradayım ve belli ki hiçbir yere gitmiyorum." Kolayca güldü, ki bunu rahatsız olduğu ve tahrik olabileceği zamanlarda yaptığını biliyorum. "Şu anda bunu giymeyi planlamamıştım. Bavuldan çıkardığım ilk şey bu oldu. Kör bir karardı." Yanakları daha da karardı. Bunun bir yalan olduğundan oldukça emindim. Gömleği benim için yapmıştı.

"Elbette."

Kalçamı okşarken yine güldü ve nefes alışım hızlandı. Ondan gelen hafif bir dokunuş bile sihir gibi değildi ve içimi yeniden aydınlattı. "Daha önce soruma cevap vermemiştin."

"Oh."

"Ciddiyim." Ona doğru döndüm ve boş elini tuttum. "Seninle yakınlaşmamızı ve sonra pişman olmanı istemiyorum. Zorlanmış hissetmeni de istemiyorum elbette." Ona söylemek de istemiyordum çünkü onlara giderse magazin basını hakkımda acımasızca şeyler yazabilirdi. Gençken her şeyin rızaya dayalı ve güvenli olması gerektiği konusunda her zaman net olmuştum ama bunca yıldan sonra Mitzi en büyük cazibemdi.

"Tamam."

"Tamam" derken neyi kastediyorsun? Bu bir evet mi yoksa hayır mı? Açık ve net bir anlaşmaya ihtiyacım var."

"Hayır, aslında söylediğim bu değildi. Aslında tamam diyordum. Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Şu anki düşüncelerim... Gerçekten ama gerçekten tuhaf bir sekse var mısınız?" diye sordu.

Güldüm. "Çok ileri görüşlüsün."

"Güvenli, akli başında ve rızaya dayalı dememiş miydin? Sadece bir şeye bulaşmak istemiyorum..." Bir şeyin farkına varmış gibi durakladı. Bakışları benimkilere kaydı ve kafasında bir şeyler hesaplıyormuş gibi birkaç kez gözlerini kırptırdı. "Garip sekslerden hoşlanırsınız mı? İyi seks değil de kötü, tuhaf seks gibi mi?"

"Bu çok yüklü bir soru. Vanilya seks yapabilirim. Ama senin durma şeklini gördüğümde, içinde vanilyadan daha fazlasını isteyen küçük bir şey olduğunu görebiliyorum. Bu doğru mu?"

Nefes alış veriş hızlandı ve bakışları kupasına doğru kaydı. "Çok utanç verici."

Öne uzandım ve çenesinin altından tutup yukarı kaldırdım. "Acıya ihtiyacın var mı?" Fısıldadım.

Parmaklarımın altında bir kez daha yutkunduğunu hissedebiliyordum. Elimden kurtulmak için çırpındı ama ben çenesinin altından sıkıca tuttum. Gözleri birkaç saniyeliğine kapanırken dudaklarını yaladı. Başparmağımı alt dudağına sürtmeden önce yanağındaki kavrayışımı sıkılaştırdım. "İyi bir kız mı yoksa kötü bir kız mı olacaksın?"

Keskin bir nefes aldı. Dudaklarımı yaladım. "Bana cevap verecek misin?" diye sordum.

"Acıyı severim. Saçımın çekilmesini severim. Biraz övgü ve aşağılamayı severim.

Sadece ruh haline bağlı."

Gülümsedim. "Seni tekrar öpebilir miyim?"

Yutkundu ve başını salladı. Daha yakına eğildim ve dudaklarımız birleşti. Bu sefer onu öpmek için acele etmedim. Sıcak çikolatanın hafif kalıntılarının tadını alabiliyordum. Önce yumuşak bir şekilde başladım, sonra dilimi onunkine doğru kaydırdım. Nefes nefese kaldı ve dillerimiz birbirine dolandı. Uzandım ve bardağa vurdum. Mitzi gülerek geri çekildi. "Özür dilerim. Kupam hâlâ bende."

Eğildi ve fincanı sehpanın üzerine koydu. Fincanı üzerine koyduktan sonra bana doğru döndü. "Hazır."

"Daha fazlası için hazır mısınız?" diye sordum.

Hızlı bir nefes aldı ve heyecandan gözleri büyüdü. "Öpücük mü?" diye sordu.

"Eğer daha fazla öpücük istiyorsan."

Mitzi gülümsedi ve daha da yaklaşarak kollarını boynuma doladı. Beni öpmesini beklemek yerine onu kucağıma çektim. Leğen kemiğime binerken kıkırdamaları odayı doldurdu. "Eğer dikkatli olmazsan, çok daha sert bir şeye biniyor olabilirsin," dedim.

Göğsüme dokundu ve tekrar kıkırdadı. "Çok kötüsün."

Uzandım ve onu kendime daha da yaklaştırmadan önce iki elimle yüzünü kavradım. Öpüşmeye başladığımızda dudaklarımız birbirine çarptı. Öpüşmeyi derinleştirirken, parmaklarım yavaşça vücudundan iniyor, ellerimde göğüslerini hissedene kadar vücudunu okşuyordu. Ellerimle göğüslerini keşfederken boğazının arkasından yumuşak bir inilti yükseldi. Onunla tanıştığımndan beri bu göğüsleri birkaç kez düşünmüştüm. Tam da umduğum gibi harikaydılar. Onları yalamak ve emmek için sabırsızlanıyordum.

Bir an sonra elimi bluzunun altından geçirdim. Parmaklarım tenine dokunduğunda, varlığımı başka bir uyarılma patlaması doldurdu. Bu kadını çok az tanıyordum ama onda bir şeyler vardı. Ona sahip olmalıydım. Gömleğini göğüslerinin üzerine çekerken vücudunun her santimini tüketmeliydim. Gömleğini başından aşağı atarken öpüşmeyi kestim. Başlarken kollarımı ona doladım ve ağır göğüsleri bana maruz kalana kadar sütyenini kopardım. Onları dilimle ve parmaklarımla keşfederken ellerimle okşadım. Başparmağım sertleşene kadar bir topuzun etrafında dolaştı. Ağızma almadan önce yavaşça bir küreyi yaladım. Bunlar benimdi. Tıpkı düşündüğüm gibi, teninin tadı bile kesinlikle şaşırtıcı ve bağımlılık yapıcıydı. Sert sikimin üstünde sallanırken sırtını bana doğru eğdi.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye yüksek sesle inledi. Elleri başımın etrafına dolandı ve saçlarıma dolandı.

Dilim meme ucunu okşadı ve daha sert emdi. Diğer elim meme ucunu bükte. Meme uçlarındaki her yeni bükölme ve yalamayla nefesi kesilirken kucağında çılgınca kıpırdandı. Birkaç dakika o göğsüne taptıktan sonra diğer tarafa geçtim. Göğüsleri mükemmel değildi ama benim için mükemmeldi.

"Sana her türlü zevki yaşatabilirim," diye fısıldadım. Onu kanepeye iterken, taytının kumaşından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. Onu ihtiyacım olan yere yerleştirirken elim bacaklarının arasına süründü. "Seni yemek istiyorum. Benim için çok ıslaksın, Mitzi. Ne kadar iyi bir kızsın."

Parmaklarımı beline doğru gezdirerek pantolonunu kalçalarından çıkardım. Mitzi ben pantolonu indirirken kışını kaldırarak kıkırdadı. Yerde dizlerimin üzerine oturduğumda, ona tüm kalın ve tatlı ihtişamıyla baktım, benim için tamamen çıplaktı. Bacaklarını ayırırken ellerim dizlerini kavradı. Bacaklarının arasındaki koyu renkli bukleler uyarılmışlığıyla parlıyordu. Elimin tersi kalçalarını yukarı doğru sürükledi ve kalçası dokunuşumun altında titrerken göğsü yükseldi. Öne doğru eğildim ve bacağına yaladım. Avuçlarım uyluklarını daha da genişletti, ta ki bana tamamen maruz kalana kadar. Kapatmaya çalışırken kalçaları titriyordu.

Kalçalarına hafifçe dokundum ve gözleri büyüdü. "Hepinizi görmek istiyorum. Açık ve hazır. Sadece benim için."

Başını sallarken nefes nefese kalmıştı. Daha da yaklaşarak dilimi kalçalarının üst kısımlarında gezdirdim. Mitzi, ben onunla dalga geçtikçe bakıcılıklarımın altında kıpırdandı.

"Daha ister misin, Mitzi?"

"Evet, lütfen."

Bölüm 13

Mitzi

"B Örneğin."

İnledim. "Ne?"

"Bunun için bana yalvarmanı istiyorum."

Yutkundum. "Lütfen, Buck."

Parmakları dikiş yerimin kenarlarında geziniyor, her dokunuşunda beni kızdırıyordu. "Daha fazla."

"Lütfen, lütfen bana daha fazla dokun," diye yalvardım. "Buna çok ihtiyacım var." "Daha fazla, Mitzi."

Dokunuşunun altında kıpırdandım ve kalçalarımı oynattım. "Boşalmam lazım."

Çok ıslağım. Dilin her tarafımda ve sikiinde olsun istiyorum."

Parmağı dudaklarımın arasından kaydı ve bir inilti daha bedenimi sarstı.

"Siktir, evet. Daha fazla, lütfen?"

Bir nefes sonra ağzı klitorisime yapıştı ve emmeye başladı. Çığlığım kulübenin duvarlarında yankılandı. Ağzı Emmeyi bıraktı ve parmaklarını amımın içine soktu. Buck ağzıyla amıma taparken, daha fazla zevk tüm varlığımı doldurdu. Parmakları içime pompaladı ve amım parmaklarının etrafında sıkılaştı.

Her zamankinden daha hızlı bir şekilde, yüzünün her tarafına fışkırırken vücudumdaki her hücre patladı. Parmaklarını içime pompalarken orgazmım tekrar tekrar yuvarlandı.

"Oh hayır, siktir, siktir, siktir!" Onun altında kıvranırken çığlık attım. Ne kadar sürdüğünden emin değildim ama sonunda baldırlarımdaki his geri geldi ve kanepeye yığıldım.

Buck parmaklarını amımdan çıkarıp ağzına soktu. Gözleri benimkilere kilitlenip ağzını yalarken tamamen çökmüş görünüyordu.

Parmaklarını. Sakalları benim kayganlığımla ıslanmıştı. "Çok lezzetlisin," diye fısıldadı.

Şok içinde ona bakarken ağızım bir kez daha açık kaldı. İşini bitirdikten sonra ellerini kalçalarımaya koydu. "Çok iyiydin. Benim için çok iyi bir kızdın. Daha fazlasını kaldırabilir misin?"

Ağızım kapandı ve başımı salladım. Buck beni kucağına alıp gelin gibi yatak odasına taşıırken sırtıttı. Omzuna dokundum. "Beni her yere taşımak zorunda değilsin," dedim.

"O orgazmdan sonra yürüyebileceğini düşünüyor musun?" "Belki."

Beni yatağına bıraktı ve ben inledim. Buck gömleğini başından çekti ve pantolonunun düğmelerini açtı. Pantolonunu yavaşça kalçalarının üzerine itmesini izlerken doğruldum. Aleti dar kotundan dışarı çıkarken dudaklarımı yaladım. Üstüme çıktı ve boynumu dişledi. Yalamalar ve emmeler arasında, "Eğer yürüyebiliyorsan, yeterince iyi bir iş çıkarmamışım demektir." dedi.

Bacaklarımı bir kez daha açtığında nefesim kesildi. Kıcımı ona doğru çekmeden önce sikini dikişlerimin arasına sürttü. Buck sikinin ucunu girişime yerleştirdi. "Hazır mısın?"

Ona doğru sallandım. "Evet. Lütfen!"

"Benim sikimi mi düşünüyordun?"

Kıkırdadım ve başka tarafa baktım. "Belki bir kez."

Beni vücuduna doğru sıkıca çekerken parmakları kalçalarımın arkasını kavradı. Buck'ın siki içime girdi ve beni tamamen doldurdu. "Oh, ," diye fısıldadım.

Buck itmeye başlarken başını salladı. Eğildi ve dudaklarımız birbirine çarptı. Dili ağızıma değdi ve ben de dilimi onunkinin içine kaydurdım. Dillerimiz onun itişlerini taklit ederken inledi. Eli başımın arkasına kaydı ve parmakları saçlarımın arasında dolaştı. Acının karıncalanması sinapslarımı doldurdu ve onun hareketlerine boyun eğdim. Acı içimde yükselirken ve geriye sadece zevk bırakırken kış yanaklarımdan daha fazla ıslaklık kaydı. Boynumu öperken başımı daha da geriye çekti.

"Benim için tekrar boşalacak mısın, Mitzi? Seni sikimin üzerinde hissetmek istiyorum."

Pantolonum ve sızlanmalarım arasında, her hareketimde zirveye yaklaşırken başımı salladım. Hızını artırıp saçımı çekmeyi bıraktığında sırtıttı. "Ne kadar iyi bir kızsın. Harika hissediyorsun. Bak benim için ne kadar iyi yapıyorsun."

Her Şey patladığında vücutumdaki her kas bir kez daha gerildi. Pazularını kavradım ve tırnaklarım derisine battı. İçimde durgunlaşırken homurdandı. Dudakları bir kez daha dudaklarımı yakaladığında sıcak bir boşalma patlaması içimi kapladı. İkimizin de işi bittiğinde çekildi ve yanıma uzandı. Buck kollarını bana doladı ve alnımdan öptü.

"Sen çok Mitzi," diye fısıldadı.

Omzuna bir tokat attım. "Harika bir Şey yapmadım."

Parmak uçları kolumda gezindi. "Yıllardır kimseyle birlikte olmadım."

Göğsüne sarıldım. "Görünüşe göre nasıl unutmamışsın.

Artık biraz yorgunum."

Parmakları saçlarımı tararken "Uyu artık," diye fısıldadı.

Bölüm 14

Buck

A Ertesi sabah aşağı indiğimde ona aldığım çiçekleri aldım ve bir vazoya yerleştirdim. Belki de kasabalı genç haklıydı. Aslında belki de herkes haklıydı. Küçük odaya bir göz attım.

daha fazla krep karışımı karıştırırken onun bulunduğu yöne doğru merdivenlerden indim. Daha sonra ona sevdiği başka şeyler olup olmadığını sormam gerekiyordu... bu da onu bir şekilde tutmam anlamına geliyordu. Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde telefonuma baktım. Onu O'Brien Industries'e götürmeyi teklif edebilirdim. Doğru kişilere randevu verirsem, benim aslında Connor O'Brien olduğumu öğrenmeyebilirdi.

İç çektim. Bunu bir sır olarak saklamak uzun vadede mümkün olmayacaktı. Ona söylersem tepkisi ne olurdu? Bu soruyu daha fazla düşünmeden kapının gürültülü bir şekilde çalınması beni düşüncelerimden kopardı. Hafta sonu kim olabileceğinden emin değildim. Mitch mesaj atmadan bu tarafa gelmezdi. Umarım kasabada acil bir durum yoktur. Parmaklarım kapı kolunu kavradı ve kapıyı açtım.

Karla kaplı verandada duran asistanım Tim, üzerinde yün bir palto olan kot pantolon ve tişört giymişti. Yanımdan geçerken rahat bir nefes aldı. "Neden buradasın Tim? Her şey yolunda mı?"

"Birkaç gün önce bir muhabir O'Brien Industries'deki çeşitli kişilere e-posta göndermeye başladı. Aslında Tammy ile medya ile ilgili basit bir röportaj yapmayı planlıyordu. Ama şirketteki diğer insanlara e-posta gönderiyordu. Ve bu garipti. Sanırım Pazartesi günü işe gelmen gerekiyor. Belki biraz temizlenirsin?" Tim beni mutfığa kadar takip etti. "Neden? Bunun çok da önemli olmaması gerekmez mi? Kaç kere bizim hakkımızda hikaye mi yazdın?"

"Sorduğu sorular bu türdendi. Pek doğru değillerdi ve kulağa şüpheli geliyorlardı. Sekreterlerden biri bunun köpek düdüğü gibi bir şey olduğunu ve kötü hisler uyandırdığını söylüyordu." Tim'in gözleri çiçeklere kaydı ve tekrar bana baktı. "Misafirin mi var? Sen böyle yapmazsın."

"Bir arkadaşıma yardım ediyorum," diye huysuzca cevap verdim.

Tim'in yüzü şüpheyle değişti. "Çiçeklerle mi?"

"Evet ve şu anda ona kahvaltı hazırlıyorum." Demek istediğimi anlatmak için hamuru bir kez daha çırpım.

Tim'in gözleri büyüdü. "Vay canına. Sanırım oldukça ciddi

bir ." "Neyse odur," diye cevap verdim hamuru tekrar

koyarken. "O biliyor mu?"

Merdivenlerden Mitzi'nin sesi . "Neyi biliyorsun?"

Tim ve ben odanın diğer tarafına doğru baktık. Mitzi başını eğmiş, aşağıda duruyordu. Mitzi tozluk ve başka bir tişört giymişti. Ceketini üzerine sarılmıştı ve rahatlatıcı bir pozisyonda ceketini vücuduna daha sıkı sarmıştı. İnledim. Ona yatakta kahvaltı sürprizi yapmak istiyordum ve Tim bunu mahvetti.

"Özür dilerim. İşten geldi," dedim. Çiğ krep hamurunu işaret ettim. "Sana yatakta kahvaltı hazırlayacaktım."

Mitzi usulca gülümsedi. "Vay canına. Bu yeni bir şey olabilirdi."

Tim boğazını temizledi ve kadının dikkati benden ayrıldı. "Ben Tim, onun asistanıyım."

Yere bakmadan önce gözleri kısıldı. "Memnun oldum Tim," diye mırıldandı yüzünü gizlemek için saçlarını öne doğru tararken.

Kaşları çatıldı. "Tanıdık geliyorsun. Daha önce tanıştık mı?" Tim gözlerini kısarak sordu.

Mitzi sırtı ona dönük olarak kanepeye otururken başını salladı. Mitzi battaniyeyi omuzlarına sardı ve şömineye baktı. Saçlarının arkasına saklanır gibi başını hızla salladı. "Hayır. Seni tanımıyorum," diye cevap verdi.

Kaşlarım çatıldı. "Ne demek istiyorsun? O'Brian industries'deki insanlarla röportaj yapmak isteseydin, Tim'le konuşur ya da e-posta gönderirdin," dedim. Çok fazla şey söylemiş olabileceğimi fark ettiğimde çenemi sıktım. Ona *nerede* çalıştığımı hiç söylememiştim.

Tim, battaniyemin içinde olabildiğince küçülmeye çalışıyormuş gibi görünen Mitzi'ye bakarken nefesi kesildi. Tim onu işaret etti. "İşte o kız!

Fotoğrafi gazetenin internet sitesine konduğu için saçını boyattı ama bu o."

Gözlerimi kırptım. "Ne?"

"Bu o kız. O'Brien Endüstri'de karanlık bir şeyler döndüğünü düşünüyor. Buraya nasıl geldi?"

Yıllar sonra ilk kez kalbimi birine açmıştım ve şimdi Tim bana onun gizli bir amacı olduğunu söylüyordu. Beni nasıl bulmuştu? Bakışlarımı Mitzi'ye çevirmeden önce ona baktım. "Mitzi? Bu doğru mu?"

"Sana O'Brien Industries hakkında bir makale yazdığımı söylemiştim," diye mırıldandı. "Bana O'Brien ile bir bağlantın olduğunu söylememiştin."

"O zaman neden buraya geldi?" Ben sordum.

Mitzi sorumu duymazdan gelerek, "Paranoyak gibi görünüyorlar," dedi. "Mitzi!"

Dizlerinin üzerinde döndü ve kanepeden bana ters ters baktı. "*Buraya seni bulmaya gelmedim. Arabam bozuldu ve yardıma ihtiyacım vardı. Bulacağım aptal dağ adamının ifşa etmek istediğim milyarder olmasını beklemiyordum!*" diye bağırdı bana bir yastık fırlatırken.

Tim yüzünü buruşturdu ve mutfaktan uzaklaştı. "Bakın, sanırım artık gideceğim. Muhtemelen tüm o görüşmeleri iptal edeceğim."

"Tim, git buradan," diye .

Tim kapıya doğru yürürken elini kaldırdı. "Ben zaten gidiyordum," diye mırıldandı arkasını dönerken. "Görünüşe göre bunu bensiz çözmen gerekiyor." Tim'in çıkmasını beklerken kollarımı kavuşturdum. Kapı kapandıktan sonra Mitzi'ye döndüm. Kendini tekrar kanepeye atmış ve şömineye bakmaya devam ediyordu. Mutfaktan çıkıp oturma odasına yürüdüm ve sehpanın üzerine oturdum.

"Neden buradasın?"

Mitzi içini çekti ve ofladı. "Bu sabah burada olmamla aynı sebepten dolayı buradayım. Yıkıldım. Senin rastgele bir dağ adamı olman gerekiyordu. Bütün bu yerdeki herkese ve *bana* yalan söylüyordun. Senin *Connor O'Brien* olmanı beklemiyordum."

Gözlerini öfkeyle bana diktiğinde çenemi çelikleştirdim. "Bütün çalışanlarıma ne soruyordun? Onları korkutacak kadar uyarmış olmalısın. Tim kışın buraya kalbinin iyiliğinden gelmez."

Mitzi solgunlaşırken benimle göz temasını kesti. "Halkın gözünün önünden ayrıldığınızdan beri öldüğünüzü ima ediyor olabilirdim ve

Kardeşin senin yerini aldı. İkiniz yeterince benziyordunuz. Eğer dikkat çekmeseydiniz, sanırım işe yarayabilirdi," diye fısıldadı ellerini ovuştururken. Kaşları daha da çatıldı. "Şimdi yanıldığımı biliyorum. Yine de lanet bir yalancı gibi benimle seks yaptın."

Ağzım açık kaldı. Aniden kötü adam olduğuma mı karar vermişti yoksa yazdığı makaleyle şirketimi alaşağı etmeye mi çalışmıştı, emin *değildim*. Günlerdir söyledikleri gerçeklerden tamamen farklıydı. Üstüne üstlük, makalesinin konusu hakkında fikrini değiştirdiğini söylemeye başladı. "Tim'in O'Brien'la birlikte olmasına şaşırılmış görünmüyorsun. *Kim* olduğumu da sormadınız. Kim olduğumu biliyor musun?"

Mitzi kıpırdanmayı bıraktı. "Evet. Curtis söyledi. Ama ben şüphelendim." Gözleri şömineye kaydı ve başımı çevirdim. *Lance'in resmi*.

"Mitzi..."

"Eğer önemliyse, senin hakkında sert bir makale yazma fikrimi değiştirdim bu arada," diye fısıldadı.

"Neden? Seks yaptık diye mi?"

Yüzünü buruşturdu ve gözlerini devirdi. "Hayır. Sorun o değil. Seni daha iyi tanımam gerekiyor. Suçlu hissettiğin için dağlarda saklanman kimseyi incitmez. Enkazda olan biten her şeyi hâlâ bilmiyorum. Bir şekilde bunu haberlerden ve diğer şeylerden uzak tutmayı başardın. Kendi hapishanende yaşıyorsun." Mitzi başını kaldırdı. "Bu arada, terapi almak için çok geç değil. Survivor'un suçluluk duygusu gerçek ve kendine zarar vermeye devam etmek zorunda değilsin."

Ağzım açık kaldı ve başımı salladım. "Yaralı değilim."

Odanın içinde el salladı. "Kendine nasıl zarar vermiyorsun? Arkadaşların var ama aşkın yok. İşini bıraktın. Gerçekten. Bunu bir düşün. Kardeşin bundan mutlu olur muydu?"

Kaşlarım çatıldı, dudaklarım çatılmak üzereydi ama hemen ağzımı kapattım. "Ben... artık etrafta dolaşmadığım için mutlu olurdu, ama... herkesi dışarıda bırakmamdan hoşlanacağını sanmıyorum. Onlarla arkadaşım ama sadece birkaçı gerçekte kim olduğumu bilecek kadar yakın."

Öne doğru eğildi ve ellerimi tuttu. "Terapi. Ve bunu yapmayı bırak."

Gözlerim kısıldı. "Peki ya işin ne olacak?"

"Makalenin çıkmasına daha iki hafta var. Belki de Bayan Dolly'nin profilini çıkarmalıyım. Kasabadaki herkese öğütler veren teyze.

Bütün gün hamburger. Bunu kim istemez ki?"

Gülümsedim. "İnsanlar böyle hikâyelere bayılır. Ve size sorabileceğiniz her şeyi anlatabilirim. Toplum için çok şey yapıyor."

Mitzi hafifçe gülmeden önce, "Sadece senin için bir bekârlığa veda müzayedesini başlatmadığı sürece," dedi.

"Bundan hoşlanmadın mı?"

Yüzü utançla kararırken kıkırdadı. "Pek sayılmaz."

"Güzel." Elimini uzattım ve yanağını avucumun içine aldım. Başparmağım alt dudağını çekiştirmeden önce dolgun dudaklarında gezindi. Mitzi'nin nefesleri kesik kesik geliyordu. Ona doğru eğildim ve dudaklarımız birbirine çarptı. Parmakları gömleğimin altından kayd ve kollarımı beline doladım. Onu kucağıma çektiğimde, Mitzi alt dudağımla ısırırken inledi.

Öpücüğünü kestim ve gözlerinin içine baktım. "Ne olmuş buna? Az önce bana kızgındın."

Gözlerini devirdi. "Sana dün beri bildiğimi söyledim. Yine de seninle seks yaptım."

Göz kırptım. "Servet avcısı olabilirsin."

"Seni yumruklayacağım. Öp beni. Ya da başka bir şey." "Benimle böyle konuşamazsın," diye tısladım.

Hızlı bir nefes aldı ve gözleri neşeye parladı. "Beni cezalandıracak mısın?"

Elim onun etrafına dolandı ve dağınık saçlarını karıştırdı. Leğen kemiği hızla yükselen sikime karşı sallanıyordu. Kulak memesinin kenarını yaladım ve nefesi kesildi. "Cezalandırılman mı gerekiyor?"

"O kadar da kötü değildim, ama uzun zamandır iyi bir acı hissetmemiştim," dedi vücudunu benimkinin üzerinde sallarken zevkten aldığı nefesler arasında.

"Eğer tekrar seks yaparsak, sen benimsin."

Nefes alış veriş daha da hızlandı ve gözleri uyarılmış bir şekilde parladı. Onun üzerindeki etkiyi görmek hoşuma gidiyordu.

Bölüm 15

Mitzi

M Kalbim küt küt atmaya başladı. "Gerçekten mi?" diye sordum. Ben konuşmaya başlarken saçlarımı bıraktı ve yüzümün yan tarafını bir kez daha okşadı. Bir an için dokunuşundan zevk aldım, çünkü başlangıçta planladığım şeyi fark ettiğinde beni korktum. Bana kızgın görünmüyordu. Daha çok incinmiş ve kafası karışmıştı. "Sen bir milyardersin. Ben de "Son birkaç gündür beş parasız bir zavallı olduğumu söyleyip duruyorsun."

Gözlerini eğdi. "Seninle tanışana kadar başka birini sevmeye hiç heves etmemiştim."

"Denesem bile..."

Buck parmağını dudaklarıma bastırdı. "Sus. Bana seni *neden* istediğimi sorma. Ben seni istiyorum. Hepsi bu."

"Peki, kendini bana doğru düzgün tanıtmak ister misin?" diye sordum. Kalçalarını bir kez daha ve o da karşılık olarak inledi.

Gözlerimiz bir kez birleşirken Buck iç çekti. "Merhaba, Mitzi. Ben aslında Connor O'Brien'im."

Yalandan nefesim kesildi. "O'Brien Industries'den Connor O'Brien'ı mı kastediyorsun? On yılı aşkın süredir kayıp olan."

"Kayıp değildim. Sadece buradaydım.

Değiştim." Başımı salladım. "Peki ya geleceğin?" Buck gülümsedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Değiştiğini mi söylemiştin?" Ben sordum.

Bir an için ciddileşti. "Sanırım bir kez daha değişmek üzereyim."

Sırıtarak göz kırptım. "Nasıl yani?"

"Sanırım bir muhabire aşık oluyorum."

Sahte bir coşkuyla gözlerim büyüdü. "Oh, gerçekten mi? Tanıdığım biri mi?"

Buck boynumdan aşağıya doğru öptü, sonra boğucu bir yalamayla ve dişleriyle ısırarak mühürledi. "Muhtemelen. Yolumun üzerinde bozuldu ve onu kurtarmadan edemedim. Ona kalbimi açtığımda hayatımda gerçekten bir şeylerin eksik olduğunu fark ettim."

Eli gömleğimi yukarı iterken inledim ve sütyenimin üzerinde kıvrıldı. Eli sütyenle kaplı göğsümü avuçladı. "Bunu giymemeliydin. Benim olanı engelliyorsun."

Elimi uzattım ve klipsini açmaya başladım. "Misafirin vardı. Sütyensiz kalmamın imkanı yoktu."

Mırıldandı. "Yani artık O'Brien hakkında yazmıyor musun?" diye sordu sütyenimi ve gömleğimi çıkarırken. Birkaç dakika içinde ağzı bir göğsümdeydi. Dili hassas meme ucumun üzerinde gezindi.

"Bana dokunursan konsantre olamam," diye nefes nefese kaldım. "Ama hayır.

Sana söylemiştim. Bu küçük kasaba hakkında yazıyorum."

Durdu ve bana baktı. "Bunu daha sonra konuşuruz. Şu anda güzel kızımı becermem gerekiyor."

Sehpanın aslında onun altında kırıldığını fark edene kadar onun övgüsüyle midem bulandı. Bir an sonra, kırık tahta parçalarının üzerine yığılmıştık. Buck beni kollarının arasına alarak ayağa kalkarken güldü.

"Muhtemelen bunu yapmamalıydım," dedi. Ayağa kalktığında beni omzuna attı. Taytımın üzerinden kıcıımı ve amımı avuçladı. "Oturmak için mükemmel bir kanepem vardı."

"O anın içinde kaybolmuştun."

"Emin değilim ama seni kucağıma çekmem muhtemelen bu yüzdendi."

Beni yatağa fırlattı ve taytımın kemerini kavradı. "Sanırım bir gün bunları vücudundan kesip atacağım," diye fısıldadı hareketleriyle açığa çıkardığı her santim teni öperken.

"Neden 'Buck'?"

"Kardeşimin takma adıydı. Hikayesini sonra anlatırım. Şimdi olmaz. Meşgulüm," diye fısıldadı pantolonunu omzunun üzerinden atarken. Hızla kalçamı ısırdı ve ben irkildim. Bir eliyle yüzümü bir kez daha okşamadan önce başı kalçalarımın arasından ayrıldı, diğer eliyle de bacağıma kalçasının üzerinden geçirdi.

"Daha önce ne dediğimi hatırlıyor musun?"

"Eğer tekrar seks yap, ben seninim?" Sırtarak onayladım.

"Evet. Geri için bir şans daha."

Göz kırdım ve elimi bacaklarımın arasına kaydırđım. Parmaklarım dikişlerimin arasından kaydđ ve zevk içimde yükselirken gözlerim başımın arkasına yuvarlandı. "Sanırım istersen kendimi boşaltmam gerekecek," diye sızlandım.

Elimi kendi eliyle kapatırken Buck'ın gözleri karardı. Parmaklarımı klitorisimden uzaklaştırıp amıma doğru itti. Elinin baskın pozisyonu beni heyecanlandırırken nefesim kesildi. Tamamen dolana kadar onun ve benim parmaklarımı amımın içine soktu. Buck parmaklarımızın vücuduma girip çıkışını izlerken alt dudağını ısırdı. "Son derece lezzetli, Mitzi. Bak ne kadar dolmuşsun."

Garip pozisyonun altında kıpırdanırken mızızlandım. Her ne kadar tuhaf olsa da, sıcaktı. "Yine de sikini istiyorum," diye sızlandım.

Buck kendimizi amımdan çıkarırken başıyla onayladı. Elini sikinin etrafına sardı ve birkaç kez pompalandı. "Nasıl ," diye cevap verdi. Bacaklarımın arasına yerleşirken sikinin ucundan ön sperm damlıyordu. Buck kendini girişime yerleştirdi ve acı verici bir yavaşlıkla içeri itti. Hareket ettikçe, dibe ulaşana kadar inledi. Geri çekilmeden önce kalçalarımı kavradı. İçine düştüğü hız ısırap vericiydi ve hızını değiştirmeye çalışmak için sallandım.

Buck'ın başparmağı klitorisimi sıyırdı ve nefesim kesildi. "Lütfen, daha hızlı hareket et.

Bana işkence ediyorsun."

Kıkırdadı. Buck başparmağını klitorisimin etrafında döndürürken hızlanmaya başladı. Orgazmım her hamlede daha da yaklaşırken amım onun etrafında sıkıştı. Diğer eli boğazıma dolandı ve ağzım açık kaldı. Gerginlik ve biraz da rahatlama içime işledi - eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Eğer doğru şekilde sıkarsa boşalacağımı ve çok sert boşalacağımı biliyordum.

"Hâlâ iyi miyiz?" diye fısıldadı.

Açgözlülükle başımı salladım. "Evet, evet. Eğer doğru yaparsan..." Yanağımdan öptü. "Tuttum seni, Mitzi."

Buck hızını artırdı ve daha fazla arzu sistemime hücum ederken bir nefes daha çektim. Vücudumdaki her bir kas gerilmeye başladığında, parmakları boynuma saplandı. Azıcık acı ve nefesimin daralması içime hücum etti ve uçurumun kenarına doğru kaydım. Ellerim onun pazılarını kavradı ve orgazmımın acelesini takip etmek için sallandım ve hareket ettim.

"Çok iyi gidiyorsun Mitzi. Şu anda çok güzelsin," diye fısıldadı sakinleşirken. Boynumu bıraktı ve vücudumun geri kalanı rahatlatarak sarkarken kocaman bir nefes çektim. Buck içime boşalırken kalçalarımı kavradı. Birkaç dakika sonra çekildi ve geri çekildi.

"Seni temizlememe izin ver," dedi. Buck gitti ve elinde bir bezle geri geldi. Beni yavaşça sildi ve karnım öfkeyle homurdandı.

"Beni hiç doyurmadın," diye mırıldandım. Buck sıırttı. "Tim için üzgünüm."

Doğrudum ve tozluklarımı aradım. "Bu bir e-posta da olabilirdi, biliyor musun?"

"Tim endişelendiğinde böyle davranmaz. Onu korkutmuş olmalısın. Daha sonra hallettiğimize dair ona mesaj atarım. Tamam mı?"

Başımı salladım. "Özür dilerim bu arada. Ben sadece... Umutlarım vardı. Bu yeni makale iyi olacak mı bilmiyorum ama neyse. Eğer bu sefer kovulmazsam, muhtemelen bir sonraki sefer olacak," dedim taytımı vücudumdan yukarı çekerken. "Gömleğim aşağıda mı?"

Buck bana döndü ve düğmeli bir fanila fırlattı. "Evet."

Gömleği giyerken iç çektim. Düğmeleri iliklenmiyordu ama alt kattaki kıyafetlerimi giyene kadar kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu. "Bana kahvaltı hazırlar mısın?"

"Her zaman." Buck elimi tuttu ve beni aşağı indirdi. "En azından bu krep hamurunun koyulaşması için zaman kazandırdı."

Ondan ayrılırken kıkırdadım ve yerden sütyenimi aldım. "Bu tür şeyler için beklemekten nefret ediyorum. Eğer benden iyi bir aşçı olmamı bekliyorsan, değilim. Zar zor ön ısıtma yapıyorum."

"Açıkçası, yemeği ben yapacağım."

Sütyenimin içine girdikten sonra fanilayı tekrar giydim. "Peki, daha fazlası olacak mı?"

Tencerenin cızırtısı havayı doldurdu. "Tekrar yaparsak benim olacağını söylemiştim."

Tekrar kanepeye tırmandım ve kanepenin arkasına yaslanarak Buck'ın yemek pişirmesini izledim. "Sadece aynı yerde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Sana aşık olabilirim, Mitzi. Ve sanırım beni ilk görüşte aşka inandırdın."

Başımı ellerimin üzerine koyarken mırıldandım. "Demek yeni bir erkek arkadaşım var?"

"Sevgililer Günü için de tam zamanında," dedi pofuduk bir krepi tabağa yerleştirirken.

"Belki de şansım dönmüştür," diye fısıldadım. Bozuk bir arabanın dünyamdaki her şeyi değiştirebileceğini hayatımda hiç hayal edemezdim. Bir şekilde, onun korunaklı kalbini kırdım ve sinsice içeri girdim. Kıkırdadım. Herhalde Nadia'ya bir sevgilim olduğuna dair mesaj atmalıydım.

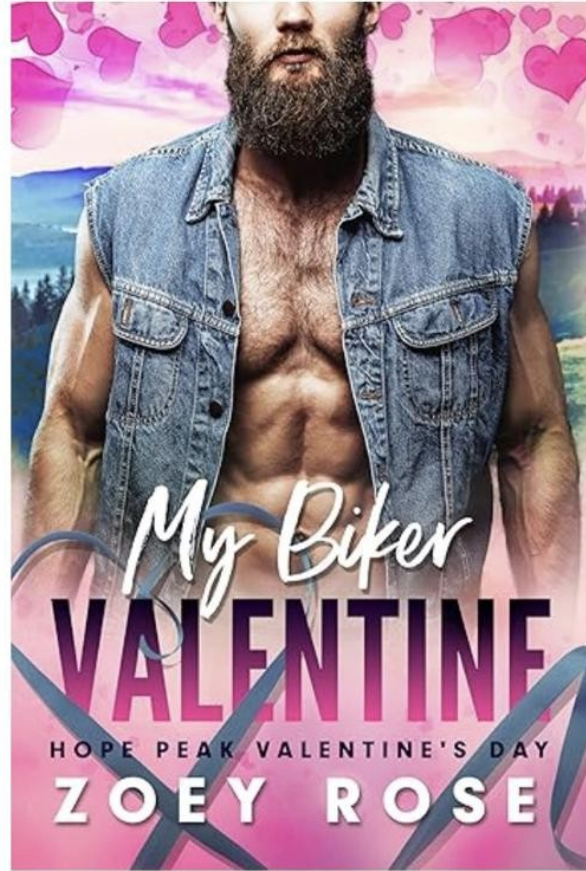
Son

Daha fazlasını okumak için kaydolun....

Bekarlığa veda müzayedesini içeren özel bir bonus sahneyi okumak için
bültenime kaydolun!

[Beni tıklayın](#)

Next in series...

Çelik

Annemin evini kurtarmak için Hope Peak'e döndüm. Beklemediğim şey Clarissa'yı bulmaktı - tamir yeteneğine sahip kıvrımlı kızıl saçlı bir tamirci

bisikletler ve duvarlarımı yıkmak.

Zengin takım kasabamızı yok etmekle ve benim olana zarar vermekle tehdit ettiklerinde, Iron & Blood MC'nin bana neden elik dediğini öğrenecekler.

Hope Peak'ten sorunlu bir çocuk olarak ayrılmış olabilirim ama nasıl savaşılacığını bilen biri olarak geri döndüm. Peki ya Clarissa için? Herkesle dövüşürüm.

Sert mi oynamak istiyorlar? Onlara bir motorcunun ne kadar sert olabileceğini göstereceğim.
ol.

Bu huzurlu kasabayı savaş alanına çevirmek anlamına gelse bile. Hatta orayı tekrar evim yapmak demek.

[Buradan göz atın](#)

Küçük bir kasaba olan Hope Peak'te havada aşk var. Gelin, Sevgililer Günü'nü en sevdiğiniz on dört yazarla birlikte kutlayın. Bu romantik tatili atlatmanız için çikolata ve çiçeklerin yanında buharlı hikayelerin tadını çıkarın!

Also by Lily Prince

Lily Prince'ten Çağdaş Romantik

[Milyarderin Kalbinin Buzlarını](#)

[Çözmek Küçük Sırrımız](#)

[Yakıcı Tutku](#)

[İki ile Karışık](#)

Central City'nin Milyarderleri

[Milyarderlerin Baştan](#)

[Çıkardığı Patronu Vurmak](#)

Lily Prince ve S.R. Griffith ile Çağdaş Romantizm:

[Milyarderin Tek Gecelik Ofis](#)

[Arzuları](#)

Sırada ne var?

Onun Tamircisi

CEO ile Bir Gece

Ve çok daha fazlası...

Buradan güncel kalın:

www.lilyprincebooks.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.